உ

சிவமயம

திருச்சிற்றம்பலம்.

மனுமுறைகண்டவாசகம்.

திருவருட்பிரகாசவள்ளலாரென்னும்

சிதம்பரம்

இராமலிங்கசுவாமிகளால்

இயற்றப்பட்டு,

சென்னை

மதராஸ் ரிப்பன் அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது

மூன்றாவது பதிப்பு

1898.

விளம்பி௵

இதன்விலை அணா ௱

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மனுமுறைகண்டவாசகம்.

நேரிசைவெண்பா.

காப்பு.

அன்ன வயல்சூழ் மணியாரூர் வாழ்மனுவா
மன்னன் முறைகண்ட வாசகத்தைப-பன்னுதற்கு
நேய மிகத்தா ளினைப்போர்க் கருள்புழைகைத
தூய முகத்தான் றுணை.

கங்கைச் சடையான்முக் கண்ணுடையா னன்பர்தம்மு
ளங்கைக் கனிபோ லமர்ந்திருந்தா - னங்கை
முகத்தான் கணங்கட்கு முன்னின்றான் மூவாச்
சுகத்தான் பதமே துணை.

கடல் சூழ்ந்த வுலகத்திலுள்ள எல்லாத தேசங்களிலுஞ் சிறப்புடையதாய், காவேரியென்னும் தெய்வததன்மை யுள்ள நதியினால் எந்தக்காலததிலுங் குறைவுபடாத நீர்வளமுமுள்ளதாய், வாழைச்சோலை, பலாச்சோலை, மாஞ்சோலை, தென்னஞ்சோலை,கமுகஞ்சோலை, கருப்பஞ்சோலைமுதலாகிய பலவுள்ள சோலைகள் அணியணியாக ஒன்றை யொன்று சூழ்ந் தோங்கப்பெற்றதாய், அசோகு, குருக்கத்தி, சண்பகம், பாதிரி முதலான விருக்ஷங்களால் நெருங்கப்பெற்று, வண்டுகள் பாடுகின்ற மலர்ச் சோலைகளும், தாமரைத் தடாகங்களும், அலலி நீலம் முதலான புட்பங்கள் மலர்கின்ற நீர் நிறைந்த ஓடைகளும். பொய்கைகளும், ஏரிகளும, குளங்களும் பலவிடங்களிலு முள்ளதாய், செந்நெல் முதலாகிய பயிர்கள் மாறாது முப்போகமும் விளைகின்ற குறைவற்ற விளைவையுடைய வயல்கள நெருங்கியுள்ளதாய், சிதம்பரம், பஞ்சநதம்,மத்தியார்ச்சுனம், சம்புகேச்சுரம் முத

லான திவ்விய க்ஷேத்திரங்கள் இடையிடையிலுள்ளதாய், இல்லற தருமத்தில் எள்ளளவும் பிழைபடாது செல்வத்திலும் கல்வியிலும் நிறைவுள்ள குடிகளுக்கிடமானதாய், பலவளப்பங்களுங் கொண்டு பூமிதேவிக்கு முகம்போல விளங்குகின்ற சோழதேசத்திலே, பாதாளலோகத்தைப் பார்த்திருக்கின்ற ஆழமுள்ள அகழியினாற் சூழப்பட்டு, இந்திரலோகத்தை யெட்டிப்பார்க்கின்ற உன்னதமுள்ள கோபுரங்களையுடைய மதிலும் உய்யானம், நந்தவனம், பூஞ்சோலை முதலானவைகளும், தெய்வ தீர்த்தம், பிரமதீர்த்தம், வசந்தவோடை, செங்குவளையோடை முதலான நீர் நிலைகளு முள்ளதாய், தோர்நிலைகள், யானைக்கூடங்கள், குதிரைப்பந்திகள், சேனையிடங்கள், ஆஸ்தான மண்டபம், அரசமண்டபம், விசித்திர மண்டபம், விநோதமண்டபம், நியாயமண்டபம், நிருத்தமண்டபம், கலவிமண்டபம், கணக்கர் மண்டபம், பாடல் மண்டபம், பரிசனமண்டபம், சித்திரமண்டபம், தேவாசிரியமண்டபம், சித்திரத்தெற்றி, சிலம்பக்கூடம், ஆயுதசாலை, அமுதசாலை, அறச்சாலைகளு முள்ளதாய் ரத்ந பீடிகைகளும், கனக மாளிகைகளும், பளிங்கு மாடங்களும் மணிப்பந்தல்களும், மகரதோரணங்களும், மங்கலகோஷங்களுமுள்ள கடைவீதி, கணிகையர்வீதி, சூத்திரர்வீதி, வைசியர்வீதி, அரசர்வீதி, அந்தணர்வீதி, ஆதிசைவர் வீதி, சைவர் வீதி, வைதிகர் வீதி, தபோதனரிருக்கை, சைவமுனிவர் மடம், உட்சமயத்தார் உறை யுள்முதலான வளப்பங்களை யுடையதாய், தியாகராஜப்பெருமான் எழுந்தருளிய கமலாலயமென்னுந் திருக்கோயிலை யுள்ளே யுடையதாய், சோழராஜாக்கள் பரம்பரையாக அரசாட்சி செய்வதற்கு உரிய ராஜதானியாய் நிலமகள் திருமுகத்திலிட்ட திலகம் போல் விளங்கிய திருவாரூரென்கிற நகர மொன்றுண்டு அதிலே மூன்று சுடர்களிலும் முதற்சுடராகி மேன்மையடைந்த சூரிய குலத்திற் பிறந்து அரசாட்சி செய்துவந்த சோழராஜாக்களில் சிறந்தவராய், அறுபத்துநான்குகலைகளிலும் வல்லவராய், உயிருக்குறுதியைத்தருகின்ற நல்ல கேள்விகளை யுடையவராய், எல்லா வுயிர்களுக்கும் இதஞ்செய்கின்றவராய், வேத மோதுதலும், யாகஞ்செய்தலும், இரப்பவர்க்கீதலும், பிரஜைகளைக் காத்தலும், ஆயுதவித்தையில் பழகுதலும், பகைவரை யழித்தலுமெ

ன்னும ஆறுதொழிலகளும, வீரமுள்ள சேனைகளும்,செல்வமு ளள குடிகளும மாமுத பொருளகளும, மதிநுட்பமுள்ள மந்திரி யும, பகைவராலழிககப்படாத கோட்டையுமுடையவராய், வழ ககை யறிவிப்பவரையும தங்களுககுள்ள குறைகளைச் சொலலி கக்கொளபவரையும இடைவிடாதே தமது சமுகததுககு அழைப்பி தது அந்த வழககைத தீாததும் அசகுறைகளை முடிததுங கொ டுப்பவராய, பாலொடு பழஞ சோநதாறபோல முகமலாசசி யோடு இனியவசனஞ சொலபவராய, பினவருவதை முனனே யறிநதுகொளவதும உறவினா அயலாா சினேகா பகைவா இழி நதோா உயாநதோா முதலான யாவரிடததும கால வேறறுமை யாலும குணவேறறுமையாலும உணடாகினற நனமை தீமை களை உளளபடி யறிநதுகொளவதுமாகிய விவேகமுளளவராய, அகங்காரம காமம கோபம லோபம மோகம பொறாமை வஞ்ச கம டமபம வீணசெயகை முதலான குற்றஙகளைத தினையள வுங் கனவிலும புரியாதவராய, தாககுணஙகளையுடைய சிறி யோா சோகைகயை மறநதாயினும நினையாமல, செய்வதற்கு அரிதான செயகைகளைச செய்து முடிககவல்ல நற்குணஙகளை யுடைய பெரியோாகளைச சகாயமாககொணடு செயயததகக காரியங்களைத தெரிந்து செயதும், செய்யததகாத காரியஙகளை ததெரிநது விடுததும, பகைவலியும தனவலியும துணைவலியும் காலநிலைமையும இடநிலைமையுமறிந்து காரியஙகளை நடததியும அடுததவாகளது குணம் வல்லமை ஊககம முதலான தனமை களை யாராயநது தெளிநது அவரவா தரஙகளுககுத தகக உத தியோகங்களை அவரவாககுக கொடுததும, பழமைபாராட்டியும, சுற்றநதழுவியும, கணணோட்டமவைததும, சாதியியற்கை ஆசி ரமவியறகை சமய வியறகை தேசவியற்கை காலவியற்கை முத லான உலகியற்கைகளையறிநது அவ்வவற்றிறகுத தககபடி ஆரா யநது செயதும நலலொழுககததுடன நடப்பவராய, குடிகளு ககு அணுவளவு துன்பம நேரிடினும அதை மலையளவாக வெண ணித் தமககு வநததுபோ விரககஙகொணடு மனமுருகுவதனால தாயையொததவராய, அததுனபததைவிட்டு இனபததையடை யததக்க நலலவழியே யறியுமபடி செயவிப்பதனல் தநதையை யொத்தவராய், அவர்களுக்கு அநத நலவழியைப போதித்து

அதிலே நடத்துகின்றபடியால் குருவையொத்தவராய், அந்தக் குடிகளுக்கு இகபரசுகத்தைக் கொடுப்பதற்கு முன்னின்று அது பற்றி முயற்சி செய்யும்போது வரு மிடையூறுகளை நீக்குகின்ற படியாலும் அந்த வொழுக்கவழியிலிருந்து தவறினால் அந்தக்குற்றத்துக்குத் தக்க தண்டனை விதித்து அவ்வழியில பின்னும் நடத்துகின்றபடியாலும் தெய்வத்தை யொத்தவராய், குடிகளுக்கு ஆபத்து நேரிடும்போது கட்டிய வஸ்திரம் அவிழ்ந்தவன் கை போ லுடனே அந்த ஆபத்திலிருந்து நீங்கும்படி கை கொடுப்பதினால சினேகனை யொத்தவராய், நலலகாரியமிது, கெட்ட காரிய மிதுவென்று காட்டுகிறபடியால கண்போன்றவராய, குடிகளுக்கு அச்சம அவல முதலானவை நேரிடாமல் காத்து வருதலால் உயிர்போன்றவராய, குடிகள தமமை நினைக்குந்தோறும் "இப்படிப்பட்ட நற்குண நற்செய்கைகளையுடைய புண்ணிய மூர்த்தியை அரசனாகப் பெற்ற நமக்குக் குறை யொன்று மில்லை" யென்று களிக்கின்றபடியால் பொன்புதையலை யொத்தவராய், கைமமாறு வேண்டாது கொடுத்தலால மேகத்தை யொத்தவராய, அறிவே ஆயிரங் கண்களாகவும கைகளே கற்பமாகவும் கண்களே காமதேனுவாகவும் திருமுகமே சிந்தாமணியாகவும் மனோதிடமே வச்சிராயுதமாகவுங் கொண்டபடியால இந்திரனையொத்தவராய், சிங்காதனமே செந்தாமரையாகவும் அறம் பொருள இன்பம வீடென்னும நான்கு புருஷார்த்தங்களும் அடைதற்குரிய நான்கு மார்க்கங்களே நான்கு முகங்களாகவுங் கொண்டு, அந்தந்தமார்க்கங்களில அந்தந்தப்பொருள்களை விருத்தி பண்ணுகிறபடியால் பிரமனையொத்தவராய, ஆக்கினைச்சக்கரமே சக்கராயுதமாகவும செங்கோலே திருமகளாகவும சிறந்த பெரும்புகழே திருப்பாற்கடலாகவும் யுக்தமல்லாத காரியங்களை யொழிந்திருப்பதே யோகநித்திரையாகவுங்கொண்டு, மண்ணுலகி லுள்ள வுயிர்களைக் காத்து வானுலகிலுள்ள தேவர்களுக்கு யாகங்களால அமுதுகொடுத்து வருகின்றபடியால திருமாலை யொத்தவராய, சோர்விலலாமை தூய்மை வாய்மையென்னு மூன்றுமே மூன்றுகண்களாகவும் துணிவுடைமையைச் சூலமாகவுங்கொண்டு பாவங்களையெல்லாம் நிக்கிரஞ்செய்து வருகின்ற படியால் உருத்திரமூர்த்தியை யொத்தவராய், வாட்டத்தை

நீகெ மகிழ்ச்சிசெய்கின்ற அருளுள்ளபடியால் அமிர்தத்தையொத்தவராய், சிவபக்தியில் மிகுந்தவராய், பொறுமையில் பூமியையொத்தவராய, தருமமே உருவாகக்கொண்டு நடுநிலையிலிருந்து மனுநீதி தவறாத விளங்கிய மனுசசோழரென்னும பெயரையுடைய சக்கரவர்த்தியானவர், கலிங்கர், குலிங்கர், வங்கர், கொங்கர், அச்சியர், கொச்சியர், தெங்கணர், கொங்கணர், தெலுங்கர் முதலான தேசத்தரசர்களெல்லாம திறைகட்டி வணங்க உலக முழுவதையும் ஒரு குடைநிழலில் வைத்துச செங்கோல செலுத்தி அரசாட்சிசெய்யுங்காலத்தில, உலகமெங்கும் புலியும் பசுவும் கூடிப்போய் ஒரு துறையில நீர்குடித்துலாவியும், சிங்கமும் யானையும் சேர்ந்து திரிந்தும, பருந்துங் கிளியும பழகி மகிழ்ந்தும், கூகையுங் காகமும கூடிப்பறந்தும, பூனையு மெலியும் பொருந்தியிருந்தும, இந்தப்படி மற்றுமுள்ள விரோதமாகிய வுயிர்களும ஒன்றுகொன்று விரோதமில்லாமல சிநேகஞ்செய்து வாழ்ந்திருக்கவும், மரங்கள புலலுகள் முதலான நடையில்லாத வுயிர்களும, வாடுதல உலர்தல் உதிர்தல வெட்டுணணல் முதலான குறைகளில்லாமல் வளர்ந்தோங்கி வாழ்ந்திருக்கவும், பெருங்காற்று பெருவெள்ளம் பெருமழை தீப்பற்றல் இடிவிழுதல் முதலான உற்பாதங்கள சிறிதுமில்லாமல சுகுணமான காற்றும மிதமானவெள்ளமும பருவமழையும தவறும லுண்டாயிருக்கவும், பசிநோய் உடம்புநோய் அவமிருத்து உயிரச்ச முதலான துக்கங்களொன்றுஞ் சேராமல் சுகமே சூழ்ந்திருக்கவும, பிரம க்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திரரென்கின்ற ஜாதியாரும, பிரமசாரி கிரகஸ்தன் வானப்பிரஸ்தன சந்நியாசி என்கின்ற ஆசிரமத்தாரும, சைவர் வைணவர் வைதிகர் என்கின்ற சமயத்தாரும, தங்கள் தங்களுக்குரிய ஆசாரங்களில குறைவுபடாமல வாழ்ந்திருக்கவும், அன்னதானம் சொர்ணதானம கோதானம் பூதானம் முதலான தானங்களும், தேவாலயங் கட்டுவித்தல் திருக்குளமெடுத்தல் செழுஞ்சோலைவைத்தல் தண்ணீர்ப்பந்தல வைத்தல் சத்திரங்கட்டுவித்தல் முதலான தருமங்களும, சாந்திராயணமுதலான விரதங்களும, தியானஞ் செய்தல ஜெபஞ் செய்தல் முதலான தவங்களுந் தவறுபடாமல ஓங்கியிருக்கவும், தியாகேசப் பெருமானுக்கும் மற்றுமுள்ள தெய்வங்களுக்கும்

திரிகால பூசைகளும திருப்பணிகளும திருவிழா முதலான சிற பபுகளும குறைவிலலாமல நடககவும அவரது ஆஞ்ஞையே செய்விதது வநதது அவரது ஒபபுயாவிலலா அரசாடசியிலே பூவேபறிபடுவது, புனலே சிறைபடுவது, சாறறே அலைபடுவது, கலலே கடினமுடையது, மாவே வடுபடுவது, வாழையே குலை படுவது, வணடே மதுவுணபது, பநதே அடிபடுவது, பரியே கட்டுணபது, நெலலேகுததுணபது, நெற்கதிரே போரபடுவது, வயலே விளைபடுவது, மாதரிடையே குறைபடுவது, தரிததிரமே தரிததிரபபடுவது, துககமே துககபபடுவது, பொயயே பொய படுவது; இவையலலாமல பொருளபறிககபபடுவோரும சிறைச சாலையில வைககபபடுவோரும பகைவரால அலைககபபடுவோ ரும கடினமனமுளளவாகளும வடுபபடுவோரும குலைபடுவோ ரும மதுவுணபோரும அடிபடுவோரும குததுணபோரும போ ரிற்படுவோரும கட்டுணபோரும விளைபடுவோரும குறைபடு வோரும தரிததிரபபடுவோரும துககபபடுவோரும பொயபடு வோரும வேறே யிலலாமையால அநநாட்டில மேனமையே விளங்கியிருநதது.

இநதப பிரகாரமாக மநதிரிமுதலான அஙகஙகளுடன அர சாணடிருநத அமமனுசசோழரென்னும சககரவாததியானவா புததிரபபே றிலலாமல மனம வருநதி அபபேறறைப பெறும படி அறுபதுவருஷகாலமாக அநேக தானஙகளும தருமஙகளும யாகங்களும விரதங்களுஞ் செய்தும, புததிரோற்பததி யிலலா மையால "புததிரச்செல்வம் பெருதவா பொருட்செலவும் பெ ற்றும பய னிலலையே, புத்திரனபோல் நமககு இநத அரசச் செல்வம் இமமை மறுமை யினபங்களைக கொடாதே, சநததி யிலலாவிட்டால பிற்காலததில் கணகளிலலாத முகமும சூரிய னிலலாத பகலுமபோல அரசனிலலாது இவ்வுலகந தலைதடு மாறிப்போமே, ஆதலாலினிப புததிரனைபபெறறுக்கொளவதற் குததக்க முயறசி நமது ஆணடவனுகிய தியாகராஜப்பெருமானை வழிபடுவதேயலலதுவேறெரு மாறுமிலலை, ஆனுல மோக்ஷப் பேற் றைக் குறித்து நிஷகாமியமாக இத்தனைநாளும வழிபடடுவநத நாம: இப்போது புததிரப்பேற்றை குறிததுக காமியமாக நம

தாண்டவனை வழிபடுவது தகுதி யல்லவாயினும், "தீராக்குறை கருத தெய்வமே முடிவு" எனகிறபடி "எவ்விதத்தினும் தீராத புத்திர னில்லாத குறையைச் சிவபெருமானது திருவருளாலே தான் தீர்த்துக்கொள்ளல் வேண்டும்" என்று ஆலோசித்துத் துணிவுகொண்டு, தமது மனைவியாருடன் ஆகம விதிப்படிக் கமலாலய மென்னும் புண்ணியதீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து பயபக்தியுடன் பூங்கோயிலைப் பஞ்சாவரண வலமுஞ்செய்து உட்புகுந்து, தியாகராஜப் பெருமானது சந்நிதிக் கெதிரே அஷ்டாங்க பஞ்சாங்கமாக நமஸ்கரித்து, வணங்கிய முடியும், மலர்ந்த முகமும், நீர் பொழிந்த கண்ணும், துதிமருவிய நாவும், கூப்பிய கையும், புளகமுற்ற வுடம்புங் கொண்டு நின்று, "எம்பெருமானே! புத்திரப்பே றில்லாத குறையைத் தீர்த்தருளல் வேண்டும்" என்று விண்ணப்பித்துப் பலவிதமாகத் தோத்திரஞ் செய்து, தமது அரண்மனைக்குச் சென்றார். இந்தப் பிரகாரம் நாள்தோறும் பேரிய வழிபட்டுப் பிரார்த்தித்துக் கொண்டே வந்தார். அவர் செய்யும் வழிபாட்டுக்கும் வந்தனைக்கும் இரங்கித் தியாகராஜப் பெருமான் புத்திரப்பே றுண்டாகும்படி அநுக்கிரகஞ் செய்ய, அந்த அநுக்கிரகத்தால் மகாராஜனுக்கு மகிழ்ச்சி யுண்டாகும்படி வலம்புரிச் சங்கு விலை யுயர்ந்த வெண்முத்தினைக் கருப்பங் கொண்டதுபோலத் தேவியார் தமது திருவயிற்றில் கருப்பங் கொண்டு, பத்துமாதமுஞ் சென்று நல்ல சுபதினத்தில் தாமதேவதை தாண்டவ மாடவும், வானகத்தார் மலர்சொரிந்து வாழ்த்தவும், வையகத்தார் மனங்களிக்கவும், அதிதியாரானவர் ஆதித்தனைப் பெற்றது போலவும், மல்லிகைக்கொடி மணமுள்ள மலரைப் பெற்றது போலவும், எவ்வெவர்களும் அதிசயிக்கத்தக்க சர்வ லட்சணங்களும் நிறைந்த வடிவுள்ள ஒரு புத்திரனைப் பெற்றார். புத்திரன் பிறந்த சந்தோஷமான சமாசாரத்தைப் பாங்கிகள் அதி சீக்கிரமாக வந்து தம்மை மறந்த மனக்களிப் புள்ளவர்களாக எதிர் நின்று "ஆண்டவனே! எங்கள் தலைவியார் திருவயிற்றிலிருந்து தேவரீர் புகழே வடிவாகவும், புண்ணியமே உயிராகவுங் கொண்டு, பொன்னுலகத்தைக் காக்கின்ற புரந்தரனும் நாண மடையப் பூவுலகத்தைக் காக்கத்தக்க வல்லமை யுள்ள புத்திர சிகாமணி

யுதடஞ்செய்த'' தென்று விண்ணப்பஞ் செயயக் கேட்ட மனு ச்சக்கர வாத்தியானவா தூரதேசத்திற் போயிருந்த கப்பல துறைமுகத்தில் வநததென்று சொலலககேட்ட வர்த்தகனைப் போலவும், கூடிப்பிரிநத மங்கையின குரலோசையைக கே ட்ட நாயகனைப் போலவும், தாகங்கொணடு தவிககுங் காலத தில் சமீபத்தே தணணீ ருணடென்று சொல்லககேட்ட தேச சஞ்சாரியைப் போலவும், மனங்குளிர்நது உடல் பூரிதது அள விடப்படாத களிபபுடையவராய அநதப் பாங்கிசளுககு விலை யுயாந்த ஆடை யாபரணஙகளை வெறுப்படையுமபடி பரிசு கொடுத்துத தாம் நீராடி நியமஙகள முடிசது, வேத விததுக ளாகிய பிராமணாகளுக்கு விதைதானம சொாணதானம கன் னிகாதானம் அசுவதானம் கஜதானம பூதானம கோதான முத லான தானங்களைக கொடுதது, புததிரன பிறநதநாள் தொட்டு ப பனனிரணடு வருஷ மட்டுங் குடிகள வரி கொடாமல சாவ மானியமாகத் தாமே யநுபவிததுக கொளளவும, திறை கட்டி வரும் அரசாகளை ஏழு வருஷமட்டும அநதத திறைகளைக் சட் டாமல் தாஙகளே யெடுததுக கொளளவும, சிறைச்சாலையி லிருந்த சததுருக்களை விட்டுவிடவும, பொககிஷ சாலையைத் திறந்துவிட்டு நகரிலும் நாட்டிலு முளளோா யாவரும் தங்கள் தங்களுககு வேணடிய மட்டில ஏழு நாள வரையில் எடுததுக கொணடு போகவும், தேவாலயங்களி லெலலாம புதிதாகத திருப்பணிகளும, திருவிழா முதலான சிறபபுகளும் செயவிகக வும கட்டளையிட்டு,பினனாத தான தேடிவைதத திரவியத்தை த்தெரியக் கணடுகொண்டவனைப்போல,த் திரைமறைவிலிருந்த அச்செல்வக் குழநதையை வெளிபபடச் கண்டு மனமகிழ்ச்சி யடைந்து, இளஞ் சூரியோதயம்போல இரதப புததிரன இவ் விடததி லுதயஞ் செய்தது சிவாநுககிரகமே யல்லது வேறல்ல வென்று வியப்படைந்து, சோதிட சாததிரஙகளில வல்லமை யுள்ள பெரியோர்களைக் கொண்டு ஒப்பற்ற செல்வங் கல்வி வெற்றி முதலிய அதிர்ஷ்டங்கள ஈடணஞ் செய்கின்ற சாதக பலனைக் குறிகதுத் தியாகராஜப் பெருமானது திருவருளால் வநததுபற்றி அக்கடவுளின் திருபபெயர் கொண்டு வீதி விட ங்க னெனனும் நாமகரணமும, அன்னப பிராசனம் செளள

முதலான சடங்குகளும மிகுந்த விபவமாகவும் வேதயுக்தமாக வும் அதது செய்யததகக பருவங்களில செய்வித்தும், அந்தப் புதல்வனை வாச நீராட்டு விததும, இனிய வுணவுகளை யூட்டு வித்தும், பொனனாலும் இரததினஙகளாலுஞ செயத பூஷணங் களைப் பூட்டுவிததும, மாாமேலுந தோளமேலும மடிமேலும் வைதது வைதது முததாடியும, திருநதாத குதலைச் சொற்க ளைக கேட்டு மகிழ்நதும, கறபக விருக்ஷததின கனியைக் கே ட்பினும் அநதக் கணமே தருவிததுக கொடுததும், சிறிய விளை யாடலகளைச செயயக கணடு களிததும, சற்புளளவன கண வனை யுபசரிபபதுபோல உபசரிததும, படிப்பில் ஆசையை வைததவன பாடததைப பாராடடுவதுபோலப் பாராட்டியும், தன்னை யுயாந்தவனுககு நினைததவன் தருமததை வளாப்பது போல வளர்ததும, முன் சிறுமையடைநது பின செலவததைப் பெற்றவன அச செல்வததைப் பாதுகாபபது போலப் பாது காததும புததிர சமபததினால வரும பயனை யடைநதவரா யிருநதார்.

இநதப்படி இணையில்லாத செல்வப் பெருக்கத்தில் வளர்க்க வாழை யிளங் குருததுப்போல வளாநது வருகின்ற புத்திரனுககு ஐநதாம வயதில அட்சராபபியாசம் செய்விதது ஏழாம வயதில சகல தேசத தரசாகளுக்குந தெரிவிதது, நகரை யலஙகாரஞ் செயவிதது, பதமராகம கோமேதகம் வயிரம வைடூரியம முதலான இரததின கசிதமான கலியாண மணடபததில வேத வேதாங்ககஙகளில வலலவரான பிராமணா களும் சாபாநுககிரக சாமாத்தியமுள்ள தபோதனாகளும் ஆசீர் வதிக்கவும, மனனர் மணடலீகா பட்டவர்ததனர் மகுடவர்தத னா அமைச்சா உறவினா சிநேகர் முதலானவர் கணடு களி ககவும, சுமஙகலப பெணகள சோபனம பாடவும். பேரி சங் கம மிருதங்க முதலான மங்கல வாததியங்கள் முழங்கவும், நலல சுப முகூர்த்தததில வேதவிதிப் பிரகாரம் உபநயன கலி யாணமும சகல வேதாகம சாஸ்திரங்களிலும் வல்லமையுள்ள ஆசாரியரைக கொண்டு வித்தியாரம்பமுஞ் செய்விததார். சில நாள்களுக் குள்ளே வீதி விடங்க னென்னும் அப்புததிரனா வன் வேதங்கள், சாஸ்திரங்களா, புராணங்கள், ஸமிருதிகள்,

இதிகாசங்கள் முதலான கலைகளில் ஆசிரியனைய பாரகதிலும் எணமடங்கு வலலமை யளளவனுகி, யானையேறறம, குதிரை யேறறம, ரதாரோகணம, விலவிதை, வாளவிதை, இநதிர ஜாலம, மகேநதிரஜாலம முதலான ஸமஸத விதைகளையுங குறைவறக கறறுககொணடு, ஆதிசேடனைபபோல அறிவம, கா மனைப்போல கடடழகும, ஆணசிஙகமபோல ஆணமையும, மத யானைபோல நடையும, மாாததாணடனபோல வாயமையும, கறபக விருகஷமபோல கொடையு முடையவனுய, சிவபகதி, சிவகாருணணியம, பொறுமை, அனபு, ஆசாரம, ஒழுககம, ஊககம, சாநதம, சறசன நேய முதலான நறகுணஙகளுடன உயிாகரு முடிவு நேரிடினுைம உணமையே பேசுவதும, உறு தியே சொலலுவதும, இனசொலலல கூறுவதும, இதமே செய வதும, பயனுளள காரியஙகளையே பாராடடுவதும, பிராமணா தவததோா முதலான பெரியோாகளைக கணடால அனபோ டும அச்சததோடும் எதிாகொணடு தலையால வணஙகி வாயால் வாழததுவதுமாகிய நறசெயகைகளை யுடையனுய, மாதா பிதா ககளது மனககுறிப்பறிநது அவாிசசையினவழி நடநது மகிழும படி செயது இளமைப பருவததிறறுனே எலலா மறிநதவனெ னறு கணடோா கொணடாடவும் கேடடோா மனங்களிகக வும இளவரசு பட்டததுககுத தகுநத பருவமடைநதிருநதான அபபடி யிருநத நாளகளில ஒரு நாள அவவீதிவிடஙக னென் னும இராஜபுததிரன தன பருவதத்துக கொதத இராஜகுமாரா களும மநதிரி குமாராகளும சூழ்நது வர, தன பிதாவாகிய மனுசசோழருடைய சமுகததுககு வநது, பிதாவினது திரு வடிகளுககு அஷடாஙக பஞசாஙகமாகத தணடனிட டெழு நது தூசொதககியும உடமபொடுககியும கைகட்டியும வாய புதைததும் எதிரே நிற்க, அபபோது மனுசசககரவாததியான வா நெடுநாள பிரிநதிருநத கனறினைக்கணட பசுவைபபோல வும இடநதெரியாதிருநத புதையலை யெதிாபபடக கணடவ னைப் போலவும கணகள களிகூரக்கணடு உளளமும உடலும பூரிததுத தமது இரணடு கைகளாலுந தழுவி யணைததெடுதது மடிமேல வைததுஉச்சிமோநது முதுகைத தடவி, எனககு நெடுநாளாக விருந்த மனககுறையைத தவிர்தது இம்மை மறு

மைப் பயனைக கொடுககுமபடி பிறநத அருமையாகிய அமிர்த
தறதை யொதத என் புததிரனே ! உன மனதில ஏதோ வொரு
எண்ண முணடானதாகத தோனறுகினறது , அவவெணணம
இனனதெனறு வெளிபபடுதத வேணடுமெனறு கேட்டார.
அதுகேட்ட வீதி விடஙகன மூனறுலகததிலுங கேடிலலாத
கீாததியை நாட்டிய பெருந தனமையுடைய தேவரீரைப பிதா
வாகப பெற்ற அடியேனுககு எணணங்கொளவதறகு எனன
குறை யிருககினறது ' நமது குலதெயவமாயும, இஷடதெயவ
மாயும கமலாலயததி லெழுநதருளிய தியாகராஜப பெருமா
னைத தரிசிததது வரவேணடு மெனனும எணண மொனறுமாத
திர முணடு இவ வெணணம இடையூ றிலலாமல நிறைவேறு
மபடி தேவரீா திருவுளளங்கொளளவேணடு மெனறு விணண
ப்பஞ செயதான

அதுகேட்டு அரசனனவா சாவ வல்லமையுள்ள சுயம்பு
வாயும, கருணைக கடலாகிய கடவுளாயும, பிளளைக கலி தீாதத
பெருமானையும விளங்கிய தியாகராஜப பெருமானைச சேவிபப
தறகுத தடை யுணடோ ? தனக கிணையிலலாத தருமமூாததி
யைத தரிசிகக வேணடுமானல தடுபபவா யாா? புணணியந
தேடப புததிரனை தொடஙகினுல, தநதை தடைசெயவானோ ?
நாமே கறபிககவேணடிய நல விஷயததை நீயே தெரிநது
செயயத தொடஙகுவது நான பூர்வஞ் செயத புணணிய மலல
வோ ? பிளளைகதடுமெ புணணியம பிதாவுககு முணடெனறு
பெரியோா சொலவது பிழைபடா தெனபதை நானறியேனோ !
நெல முதலான பயிருககு நீா விடுவோரையும, குருடாககுக
கோல கொடுபபோரையும, இரவில வநதவாககு இடங்கொடுப
போரையும், அஞ்சி வநதடுததவாககு அபயங கொடுபபோரை
யும, தாகங கொணடோாககுத தணணீா கொடுபபோரையும்,
பசிகொணடு பரிதபிபபோாககு அனனங் கொடுபபோரையும,
சேற்றில விழுநது திகைககினறோாககுக் கை கொடுபபோரை
யும், ஆற்று வெள்ளததில அகபபட்டோரைக கரையேறறுவோ
ரையும, சததிரங கட்டித தருமஞ் செய்வோரையும தடுததா
லும் குருதரிசனம சிவஞானி தரிசனம சிவதரிசனம செய்வோ
ரை ஒருகாலுந தடுக்கப்படாது , ஆகலால புததிரனே ! உன

க்கு வேண்டிய சிறப்புகளுடன் சுகமாகப்போய் ஆண்டவனைத் தரிசனஞ் செய்து சிவஞானமுந் தீர்க்காயுளும் பெற்று வருவா யென்று கட்டளை யிட்டார். அந்தச் கட்டளையை அன்புடன் தலை மேற்கொண்டு வணங்கி விடை பெற்று, மாதாவினிடத் திற் போயப் பத்தியுடனே பணிந்தெழுந்து கைகூப்பி நின்று, அநேக விரதங்களை யனுஷ்டித்து அடியேனைப் பெற்றெடுத்து, கண்களை யிமைகள் காப்பனபோற் காத்து வளர்த்த தாயே! அடியேன் தெய்வ சிகாமணியாகிய தியாகராஜப் பெருமானைத் தரிசனஞ் செய்யவேண்டும்; இதற்குத் தந்தையாருடைய சம் மதம் பெற்றுக் கொண்டேன், இனி யுமது உள்ளமும் ஒரு மித் தருளவேண்டுமென்று குறையிரந்து கொண்டான் அது கேட்ட தாயானவள் உருக்கத்துடன் மனமகிழ்ச்சி கொண்டு, முக மலர்ந்து முலைகளிலிருந்து பால் பீரிடவும், கண்களில் ஆசை நீரரும்பவும் தன்னருமைத் திருமகனை நோக்கி, இறை வனையும் என்னையும் நற்கதியிற் சேர்க்கவந்த நாயகமே! நாங் கள் முன்செய்த தவப்பயனாலே கிடைத்த முத்தமே! எங் கள் வருத்தமெல்லாந் தீர்க்கவந்த மாணிக்கமே! கல்வியிற் சிற ந்த கண்மணியே! சுந்தரவடிவமுள்ள சூரியனே! சாந்த குண முள்ள சந்திரனே! பேரறிவுடைய பிள்ளாய்! நெடுநாளாகப் பலவிதமான தருமம், தானம், தவம் முதலியவற்றைச் செய்தும் பெற்றுக்கொள்ளாமல், தியாகேசர் சந்நிதிக்கு நடந்து அந்தக் கடவுளின் அநுக்கிரகத்தால் உன்னைப் பெற்றுக்கொண்டோம்.

அப்படிப்பட்ட பெருங்கருணையுள்ள பெருமானை நீ தரிசிக்க வேண்டுவது அத்தக் காரியந்தான், ஆதலால், நீ போய்க் கண் குளிரக் கண்டு தரிசித்து, உபநயன முதலான மங்கலக்கோலங் கண்ட என்து கண்கள் மணக்கோலமுங்கண்டு களிப்படைய வேண்டுமென்று எண்ணியிருக்கிற என்னெண்ணம் விரைவில் முடியும்படி ஒருவரத்தையும் பெற்றுவரக்கடவாயென்று விடை கொடுத்தாள். அவ்விடையைப் பெற்றுக்கொண்ட வீதிவிடங் கன், தன் அரண்மனைக்கு வந்து தயிலம், சந்தனம், கஸ்தூரி, பால், தயிர், நெய், பழம் முதலான அபிஷேக திரவியங்களும், மாணிக்கமாலை, மரகதமாலை, முத்துமாலை, பவளமாலை, பொன் மாலை, வச்சிரமுடி, இரத்தினகுண்டல முதலான திருவாபரண

ங்களும், கொன்றைமாலை, தும்பைமாலை, வில்வமாலை, சண்பக மாலை, முல்லைமாலை, மல்லிகைமாலை முதலான திருமாலைக ளும், வெண்பட்டு, கோசிகப்பட்டு, பீதாம்பரம் முதலான திரு வாடைகளும், மற்றும் வேண்டிய திரவியங்களெல்லாமுந் தியா கேசர் கோவிலுக்குக் காரியக்காரர்கள் வசத்தில் முன்னதாக அனுப்புவித்து, பின்பு தான் மஞ்சனசாலையில் வாசநீராடி வெ ண்பட்டுடுத்துச் சிவத்தியானத்துடன் திருநீறுதரித்துத் திலக மணிந்து, கிரீடம், குண்டலம், கண்டசரம், வாகுவலயம், பதக் கம், சரப்பளி, கடகம், ஆழி, பொற்பூணுநூல், பொன்னரை ஞாண், உதரபந்தனம், வீரகண்டை முதலான பூஷணங்களும் பூண்டு,ஜோதிமயமான பீதாம்பர வுத்தரியம் மேலேதரித்து,கவ ரத்தின மிழைத்த வொரு பொற் பிரம்பைக் கையிற் பிடித்துக் கொண்டு, அரண்மனைவாசலைவிட்டு வெளியேபுறப்பட்டு,வேத பாரகராகிய வேதியர் முதலானவர்களுக்குப் பலபல தானங்கள் செய்து, மனோவேகமும் பின்னடையத்தக்க வேகமான நடை யுள்ள நான்கு குதிரை கட்டிய மகா மேருவைப்போல உயர்வு ள்ள ரத்தினாலங்கிருதமாகிய ரதத்தின்பேரில் ஆரோகணித்துக்கொ ண்டனன். அப்போது வேதவேதியர், மீமாம்சகர், தார்க்கிகர், வையாகரணிகள்,சோதிடர்,ஆயுள்வேதியர்,வேதாந்தியர், ஆகம சித்தாந்திகள், புராணிகர், சமயசாத்திரப் பிரசங்கிகள் முத லான வித்வாவல்லவர்களும், மந்திரி, பிரதானி, தானாபதி முதலான காரியத்தலைவர்களும், சிநேகர், உறவினர், புரோகிதர் முதலானவர்களும், மன்னர், மண்டலீகர், பட்டவர்த்தனர் மகுடவர்த்தனர் முதலான அரசர்களும் தங்கள் தங்கள் பெரு மைக்குத்தக்க வாகனங்களிலேறிச் சூழ்ந்து சென்றனர். நெற்றி பட்டம் கிம்புரி முதலான அணிகள் சூட்டி அலங்கரிக்கப் பெற்ற மதயானைகள் கர்ச்சித்துச்சென்றன, முத்துச்சகுஞ்சம், முத்துவடம், முத்துவாளி, கிண்கிணிமாலை, பொற்கலனை முத லான அணிகளா லலங்கரிக்கப்பெற்ற வலியுள்ள குதிரைகள் கனைத்துச் சென்றன, வீரபட்டம், வீரசங்கிலி, வீரகண்டை முதலான அணிகளை யணிந்த வீரர்கள் ஆரவாரித்துச் சென்ற னர், மங்கலப்பாடகர் பாடினர்; வந்தியர் மாகதர் புகழ்ந்தனர், மங்கல மங்கையர் வாழ்த்தினர், நாடகக்கணிகையர் நடனஞ்

செய்தனர். பட்டாங்கு படிக்கவும், கட்டியங் கூறவும், அஷ்ட மங்கலங்களை யேந்திச் சுமங்கலிகள் சூழ்ந்துபோகவும், வெள்ளை வட்டக் குடைகள் நிழற்றவும், வெண்சாமரை வீசவும், மயிற் குஞ்சங்கள் சுழற்றவும், பூந்தட்டேந்தவும், பேரிகை, தம்பட் டம், தக்கை, உடுக்கை, சச்சரி, தாளம், மத்தளம், தாரை, சின்னம், மல்லரி, சங்கம், ஏககாளம், ருத்திரவீணை, நாரதவீணை, தும்புருவீணை, இராவணஹஸ்தம், கின்னரி, புள்ளாங்குழல் முத லான தோற்கருவி, துளைக்கருவி, கஞ்சக்கருவி, மிடற்றுக் கருவி, நரம்புக்கருவி எனகின்ற ஐவகையானும் முப்பத்திர ண்டு வாத்தியங்களும் முழங்கின, தேரிற் கட்டிய மணிகளி னோசை கணீர் கணீரென்று சத்தித்தன ஆடுகின்ற மாதரது அடிகளிற்பூண்ட சிலம்போசை கலீர்கலீரென்று ஒலித்தன, சகலமங்கலசம்பிரம ஆடம்பரங்களுடன் மாளிகைகளின் வாயி லகள்தோறும் மலர்ப்பந்தரிட்டு மணிமாலைகள் தூக்கி, வாழை கமுகுகள் நாட்டி, மெழுகிக்கோலமிட்ட திண்ணைகளிற் பூரண கலசங்களும், பொற்பாவைகளும், முளைப்பாலிகைகளும், முக விளக்குகளும், வெண்சாமரைகளும், இணைக்கயல்களும், கண் ணாடிகளும், பூந்தட்டுகளும், மங்கலமாக வைத்து அலங்கரித்து, பரிமளதிரவியங்களைக் கலந்த பனிநீர்தெளித்துத் தூளி யெழு மபாமல் தளஞ் செய்தும், ஆடல்பாடல் முதலான விநோதங் களைக்கொண்டும் வீதி விளங்கியது அவ்வீதியினிடத்துத் தே வேந்திரன் தியாகராஜ தரிசனஞ் செய்யப் போவதுபோல அவ் வீதி விடங்க னென்னும் இராஜகுமாரன் தேரை நடத்தினன்.

அப்பொழுது இரதி, இந்திராணி முதலான தேவ மாதா களை யொத்த அவ்வீதியிலுள்ள ஸ்திரீ ஜனங்களெல்லாம் அப் பத்திரனைக் கண்டு, மணமுள்ள மலரை வண்டுகள் சூழ்ந்தது போலவும், இனிய சுவையுள்ள தேனை யீக்கள் சுற்றியதுபோல வுஞ் சூழ்ந்து கொண்டனர் அம்மாதர் கலை நெகிழ்ந்தும், கை வளை சோர்ந்தும், கண்ணீர் ததும்பியும், குழல்விழ்ந்தும், கொ ங்கைகள் விம்மியும், பசலைபோர்த்தும் மையலடைந்த மனத்த வர்களாய், கரும்பை வில்லாகவுடைய காமனைப் பார்க்கிலும் எண்மடங்கு அழகுடைய இளவரசே ! கன்னிகைப் பருவமுன்

னவளே நான, என்மேற் கடைகண செயயாயோ வென்றும, எழுதப்படாத சுநதர வடிவமுள்ள இளங் காளையே! புருஷா முகம பாராத பூவையே நான, என்னைப் புணாநது போகாயோ வெனறும், கணகளுககு நிறைநத கட்டழகனே! காவலழியாத காரிகையே நான், என்னைக் கலநது போகாயோ வென்றும, சுபலக்ஷணங்கள நிறைநத சுநதரவடிவே! கலியாண மிலலாத கனனிகையே நான, என்மேற் கருணைசெயயாயோவெனறும, மனுச்சககரவாததி பெறற மத யானையே! சிறுவய துள்ளவளே நான, எனனைத் திருமபிப பாராயோ வென்றும், அதிசயிககத்தக்க அழகனே! நிறையழியாத நேரிழையே நான, சற்றே நினறு போகாயோ வெனறும இநத ராஜ புததிரனுககு வீதிவிடங்கனெனறு பேரிட்ட பெரியோாககு அனநததரம் அடிககடி தெணடனிட்டாலும போதாதேயெனறும தமமிற்றுமே பேசி மனதுருகித தமமை மறநதாாகள சில மாதரோ வாச முள்ள தயிலம்பூசி மணமுளள மலாமாலை சூழ்நது வாழைப பூ விதழ்போல வகிாநது குயிலமுகம போல முடியிட்டுப் பளிஙகுச சிமிழ்க குளளிருநது தோன்றுகினற பருதத நீலககலபோல தாவளயமான தலைச்சாததுக்கு ளிருநது சிறுகித தோனறுகினற குடிமியும், பாாக்கினறவரது பாாவைககு இனபந தருகினற தோற்றமும், மாறாத மலாச்சியும், மனோரஞ்சிதமான அழகும, குளிர்ச்சியும் ஒளியும்பெற்றுச் செநதாமரைமலாபோல விளங்கும முகமும், கருமைமிகுநது செமமை கலநது காருணணியங் ததும்பி இங்கிதமறிந்து சிறிதேயிமைததது மனோரம்மியமாய மலர்போன்று நீணட கண்களும, ஒளி கொணடு உயர்நது நீணட நாசியும், குண்டலமணிநது நீணடு அகனற செவியும், திரிபுண்டரந தரிததுத் திலதநீட்டி அழகு பெற்று அகன்று உயாநத நெற்றியும், பவளம்போற் சிவநது திரண்ட உதடும, முலலையரும்புகளபோலச் சிறுதது நெருஙகியொளிவீசும் பற்களும,குறுகி மெனமையாகிச் சிவபபேறிய நாவும, கண்டசர முதலான ஆபரணங்களை டணிநது வலம்புரிச் சஙகுபோல் திரண்டகண்டமும், மத்தளம்போலத் திரண்டு மந்தரமலைபோல உயர்ந்து கண்டோர் கண்களையுங் கருததையுங் கட்டுகின்ற சுகநத மாலையணிந்த வெற்றியுள்ள தோளும, வீணைத் தண்டுபோல நீண்டு தாழ்ந்து

கடக மணிந்த கையும், தாமரைமலர்போற் சிவந்து மிருதுவாகி மழைபோற சொர்ணம பொழிகின்ற முன்கையும், விளக்மிகுந்த பதக்கமுதலானவை யணிந்து களப கஸ்தூரிகள் பூசிக கண்ணாடிபோல அகன்று மலைபோல் வுயர்ந்த மார்பும, சிறுத்துயர்ந்த வயிறும, ஆழ்ந்து அழகுபெற்ற உந்தியும, யானைத்துதிக்கைபோன்று திரண்ட தொடையும, வட்டந தோன்றுந்தசைகொண்டு செழிப்புள்ள முழங்காலும், திரண்டு நீண்ட கணைக காலும், தாமரை மலர்போன்று வீரகண்டை யணிந்த கால்களும், வரமபு கடவாத வடிப்பமுள்ள வடிவமுடைய இந்த இராஜபுத்திரனைக கண்டு களிப்படைதற்கு நானென்ன தவஞ்செய்தேனோ வென்றும், இராஜ சிங்கமாகிய இந்தக குமாரனைச் சிருஷ்டித்தவன பிரமதேவனேயானால, இவனழகுக்குத தக்க மாதினை இனி யெங்கே உண்டுபண்ணுவானோவென்றும், இவ்வழகனது வடிவைக கண்டால உருகாத கருங்கலலும உருகுமானால பேதைமையுள்ள பெண்கள மனம் உருகா திருக்குமோ வென்றும், இவனது பூரண சந்திர விம்பம்போன்ற புன்னகை யொன்றுமே மூன்றுலகத்திலுமுள்ள பெண்களுக்கெல்லாம பித்தேற்றுமே யென்றும பலவிதமாகத தனித்தனிச் சொல்லி மோகங்கொண்டு நின்றார்கள அவ்வீதியிலுள்ள வாலிபா வார்த்திபா முதலான புருஷ சனங்களெல்லாங் கண்டு, ஆ! ஆ! ! இந்தப் புத்திரனே இராஜபுத்திரன, இவனுக்கு முன மற்ற ராஜபுத்திரரெல்லாம இராக்ஷசபுத்திரரே என்றும், இவன வடிவே வடிவு, இவன வடிவுக்குமுன மற்றவா வடிவெல்லாம மரவடிவே யென்றும, இவன கற்ற வித்தையே வித்தை, இவனுக்கு முன மற்றவா கற்ற வித்தை யெல்லாம மாய வித்தையே யென்றும்; இவன குணமே குணம, இவனுக்கு முன மற்றவா குணமெல்லாம விலலின குணமே யென்றும்; இவனே இளவரசு, இவனுக்குமுன் மற்ற இள வரசெல்லாம் பூவரசே யென்றும, இவனே சீமான, இவனுக்குமுன மற்றச் சீமான்களெல்லாங் சலமான்களே யென்றும பேசி வியந்தோர் பலா, இவன வீரமே வீரம, இவன வீரத்துக்குமுன மற்றவா வீரமெல்லாஞ் சவ்வீரமே யென்றும இவன யௌவனமே யௌவனம், இவன யௌவனத்துக்கு முன மற்றவா யௌவனமெல்லாம வெவ்வ

ணமே யென்றும்,இவன் பாக்கியமே பாக்கியம் மற்றவர் பாக்கிய மெல்லாம் நிர்ப்பாக்கியமே யென்றும்; இவனைப் பெற்றவரே பெற்றவர்,மற்றவரெல்லாம் பெண் பெற்றவரேயென்றும் பேசி னோர் சிலர், இந்தக் குண ரத்தினமான புதல்வனைப் பெறுத ற்கு நமது மகாராஜனும் அவரது மனைவியாரும் என்ன நோன்பு நோற்றாரோ வென்றும், வெற்றியை யுடைய வீரசிங்கம்போ ன்ற இந்தப் புத்திரனது திருமுக மண்டலத்தில் சாந்தந் ததும்புகின்றனவே என்றும், இவனது கண்கள் கருணை பொழி கின்றனவே என்றும், இவனது வடிவில் அழகு ஒழுகுகின் றதே யென்றும் நெடுநாளாகக் கண்டு களிக்கவேண்டுமென்று எண்ணி யெதிர்பார்த்திருந்த நமக்கு இன்று தியாகராஜப்பெரு மான் திருவருளல்லவோ இந்த இராஜபுத்திரனை இவ்வீதியில் வரும்படி செய்தது? இனி அவ்வருளுக்கு என்ன கைம்மாறு செய்வோமென்றும் பேசி மகிழ்ந்தோர் சிலர் இந்தப் புத்திரன் தியாகேசப் பெருமான் வரத்தினால் தோன்றினன் என்பதை இவனது அற்புதமான வடிவம் காட்டுகின்றதே யென்றும், நமதரசனுக்குச் சந்ததி யில்லாமையால் பிற்காலத்தில் உலகம் என்ன பாடு படுமோ வென்று எண்ணி இளைத் திருந்த நமது துன்பத்தை யெல்லாம் நீக்கி, இன்பத்தைக்கொடுத்த இப்புத்தி ரனுக்கு நாம் செய்யும் உபகாரம் ஒன்றுமில்லையே யென்றும், மனுச்சோழ மகாராஜனைப்போல நம்மை யெல்லாம் பாது கா த்து வருவானென்பதற்கு வேறே அடையாளம் வேண்டுமோ! இவனிடத்திற் கருணை ததும்புகின்ற கடைக்கண்களே காட்டு கின்றனவென்றும் பலர் பலவிதமாகத் தனித்தனிச் சொல்லிக் கொண்டு சூழ்ந்து நின்றார்கள். இந்தப்பிரகாரம் அவ்வவ் வீதியி லுள்ள ஸ்திரீ ஜனங்களும் புருஷ ஜனங்களும் பார்த்துப் பார் த்துப் பலவிதமாகப்புகழ்ந்து நெருங்க வீதிவிடங்கன் தேரிலேறி ச்சென்றனன். செல்லும்போது ஒருவீதியில் தேரிலே கட்டிய குதிரைகள் தேர்ப்பாகன் வசத்தைக் கடந்து தெய்வத்தின் வசமாகி, அதிவேகமாக அத்தேரை யிழுத்துக்கொண்டு சென் றன. அத்தருணத்தில் தாய்ப் பசுவானது பின்னே வர, முன் னே வந்த அழகுள்ள ஒரு பசுங் கன்றானது "இளங்கன்று பயம் றியாது" என்ற மொழிப்படியே துள்ளிக் குதித்துக்கொண்டு

எதிரே வந்து இராஜகுமாரனைச் சூழ்ந்து வருகிற சனத்திரள்களுக்குள்ளே ஒருவருமறிந்துகொள்ளாதபடி ஊழ்வினையாற்கண மயக்கஞ் செய்விக்க, உட்புகுந்து அதிவேகமாகச் செல்கின்ற தோச்சக்கரத்தில் அகப்பட்டு, அரைபட்டு, உடல்முறிந்து, குடல் சரிந்து, உயிர்விட்டுக்கிடந்தது. உடனே அந்தப் பசுங்கன்று தனது தோச சக்கரத்தில் அகப்பட்டதைக் கேட்ட வீதிவிடங்கன் இடியோசை கேட்ட நாகம்போலத் திடுக்கிட்டு, நடுநடுங்கித் தேரிலிருந்து கீழேவிழுந்து, எண்ணப்படாத துன்பத்தோடும், பயத்தோடு மெழுந்து போய் அப்பசுங் கன்று இறந்து கிடப்பதைக் கண்டு மதி மயங்கி, மனம் பதைத்துக் கையுங் காலும் நடுக்கெடுத்துப் பெருமூச்சு விட்டு, உடம்பு வெயர்த்துச் சோபமடைந்து விழுந்து, சிறிது தெளிந்தெழுந்து, கண்களிலே நீர் ஆறாய்ப் பெருக நின்று, சிவசிவா! சிவசிவா!! சங்கரா! சங்கரா!! சம்புவே! சம்புவே!! மஹாதேவா! மஹாதேவா!! தியாகராஜப்பிரபு! தியாகராஜப்பிரபு!! தேவரீரைத் தரிசிக்கவேண்டுமென்று வந்த அடியேனுக்கு இப்படிப்பட்ட இடரும் வரலாமா? நன்றி அறியாத பாவி இவன், நம்மைத் தரிசிக்கத் தக்கவனல்லனென்று திருவுளங் கொண்டுதானோ என்னை இந்தப் பழிக்கு ஆளாக்கியது? தேவரீரைத் தரிசனஞ்செய்ய எண்ணிவந்த அடியேன் கால் வருந்த நடந்து பயபக்தியுடனே வந்து தரிசிக்கவேண்டும், அவ்வாறு செய்யாமல், செல்வச் செருக்கினால் தேரி லேறிக்கொண்டு ஆடம்பரங்களுடன் பக்தி யில்லாது பகல்வேஷக் காரனைப்போல டம்பவேஷங் காட்டிவந்த அன்பில்லாத பாவியாகிய என் பிழையைக்குறித்து நோவதல்லது, என் பெருமானிடத்துக் குறை சொல்லத் தகுமோ?

இப்படிப்பட்ட பெரும் பாதகஞ் செய்யத்தானோ பிள்ளையாகப்பிறந்தேன்! விரிந்த பாற்கடலில் விஷம் பிறந்ததுபோல மறைநெறி தவறாத மனுவின் வம்சத்தில் எதிரற்ற பாவியாகிய நான் ஏன் பிறந்தேன்? பழி பாவங்களைக் கனவிலுங் கண்டறியாத மனுச்சோழராகிய என்பிதாவுக்குப் பெரும் பழியைச் சுமத்தத்தானோ பிறந்தேன்? சிவபெருமானைத் தரிசித்துச் சீர்பெறலாமென் றெண்ணிவந்த எனக்குச் சிவதரிசனங் கிடையாது தீரா

பழி கிடைத்ததே! ஓகோ "எண்ணம பொய்யாகும், எளிதம மெய்யாகும" என்கிற வார்த்தைகள் என்னிடத்திலே இன்று அநுபவப்பட்டனவே! ஐயோ! நானகற்ற கலவியெலலாங் கதையாய முடிந்தனவே, நானகேட்ட கேளவியெலலாங கேடாய முடிந்தனவே, நான அறிந்த அறிவெல்லாம அவலமாயவிட்டனவே, நான தெளிந்த தெளிவெலலாந தீஙகாயவிட்டனவே, அரகரா! இப்படிப்பட்ட தீஙகு வருமென்று அறிந்தால தேரிலேறேனே, பசுவைக கொலைசெயவதே பாவஙகளி லெலலாம பெரும் பாவம! அதைப்பார்ககிலும் பசுங்கன்றைக கொலை செய்வது பஞ்சமாபாதகத்திலும் பதினமடஙகு அதிகமென்று பெரியோர் சொலலககேட் டறிந்திருக்கிற நான, இன்று அந்தப பாதகத்துககு ஆளாகியுங் உயிரை விடாமல உடலைச சுமந்திருக்கிறேனே, இளஙகன்று எதிரே வரவும அதைப்பாராமல அதனமேல தேரை நடத்தியது செலவச செருக்கலலவோ வென்று உலகத்தோர பழிக்கும பழிக்குத்தான உடமபெடுத்தேன, நான புத்திபூர்வமாக எள்ளள வாயினும அறிந்திருப்பேனானால இப்படிப்பட்ட அபாயம நேரிட வொட்டேன என்னசெயவேன! என்ன செய்வேன!! மனுசசோழர காலத்தில அவர் புத்திரன ஒரு பசுங்கன்றைக கொன்றா னென்னும் பழிமொழியை உலகத்தில் நிலைபெற நாட்டினேனே, நீதிதவறாது உலகத்தை யெலலாம ஆளுகின்ற மனுச்சக்கரவாத்தியென்னு மகாராஜனுக்குப பிள்ளையாகப் பிறக்கும்படியிருந்த நலவினை இபபோது பேயாகப பிறப்பதற்குத தகக தீவினையாயவிட்டதே. இந்தப்பிறப்பிலே இப பழியை யேற்றுககொளவதற்கு முனபிறப்பில என்ன பாவஞ் செய்தேனோ? தூய்மை யுள்ள சூரிய குலத்திற்கு ஆதியாகிய மனுவென்பவரும் அவர வழிச்குப் பினவழியாகத தோன்றிய குலோத்துங்க சோழர, திருநீற்றுச சோழர, காவிரிகரைகண்ட சோழர், மனுநீதிச் சோழர, இராஜேந்திர சோழர், ராஜசூடாமணிச்சோழர ராஜராஜ சோழர, உறையூரச சோழர, மணணளந்தசோழர, கஙகை கொணட சோழர, தேவர சிறை மீட்ட சோழர, மரபு நிலைகணட சோழர், எமனைவென்ற சோழர, சுந்தரச் சோழர், மெய்ந்நெறிச சோழர் முதலான என் மூதாதைகளான முன்னோர்க ளெல்லாம தீமையைச் சேராது செங

கோல்கடததி யடைாத கீாததி இசுகாதைதிுல எடுக்கப்படாத பழியைச சுமநத என்னுல மறைநதுபோகும்படி நேரிட்டதே, ஐயோ! இதை எணணுமபோது நான குலததைக கெடுககவநத கோடரிக காமபானேனே, மா பழிககவநத வசசிராயுதமானே னே, கனறுககுப் பாலூட்டாதவனைககணடாலும பாவமெனறு சொல்லுகிற பெரியோாகள, சேங்கனறைத தோககாலி லிட்ட எனனைக குறிதது எனன சொலவாாகள!

இநதககனறு எஙகே பிறநததோ! எஙகே வளாநததோ! எஙகே போக வெணணியதோ! இஙகே வநது இறகக நேரிட்ட தே! சுநதரமுளள இககனறு இறநததைக கணட எனககே யிவவளவு துககமுணடாயிருககினறதே! இலத ஈனற தாயப பசு கணடால எனனபாடுபடுமோ! இசசெயகியை யென பிதா வானவா கேட்பாராறல எதாய முடியுமோ! வாாததைமாததி ரத்திலே பழியெனறு சாசகு செய்கினறவாகளையுந தணடிககி னற தநதையாா திருமுகததில தகுதியலலாத பழியைச சுமநது தணடனைககாளாகிய நான எவவாறு விழிபபேன! இனி இவ வுலகில பழிககாளாகி உணடுதெநற உலாவி உயிா வைததிருகக மாட்டேன இனறே என னுயிரை யிழநது விடுகிறேன எனறு பலவிதமாகப பரிதபிதது, துககசமுததிரததி லழுநதிக கரைகாணுதவனுகி நினறபோது உடன சூழ்நதுவநத அநதணா அமைசசா முதலானோா ராஜகுமாரனைப பாாததுத தாஙகளும விசன மடைநதவாகளாய, ஓ விவேகமுளள வீதிவிடங்கனே! நீா எனன கெடுதி நேரிடட தெனறு இப்படிப் பிரலாபிககின றீா! அநதப பசுவின கனறை நீாகொலலவேணடுமென்று கொ னறீரோ! அலலது அநதக கனறு தோககாலில அகபபடுவதை அறிநதும அஜாககிரதையா யிருநதீரோ! அககனறு ஓடிவநத தைச சூழநதிருநத நாஙகள ஒருவரும அறியோமே! நீரெபபடி யறிவீா! அது காமவசததாலே யெலலாா கணகளிலும மண களைததூவி வலியவந்து மடிநததே! அதறகு நீாஎனனசெயவீா! பிறுகஜாகிகளிலே உயாவுள்ள பசுவின கனறு இறகக நேரிட்ட தே யெனறு எணணியெண்ணிச சோாநதுபோகினறீா! ஆறலை அதற்கெனன செயவோம! பொனகததியென்று கழுததரிந்து

கொள்ளலாமோ! இதனால் நமக்குப் பழி பாவம் ஒன்று மில்லை, அயினும் இதுபற்றி யுமது மனது அலைபாய்ந்து அவலங் கொள்ளுகின்றபடியால் வேதத்தில் விதித்திருக்கின்ற பிராயச்சித்தங் களுள் இதற்குத் தக்கது எதுவோ அதைக்கேட்டறிந்து செய்து கொள்ளலாம் நீர் சித்தங் கலங்காமல் தேரி லேறு மென்று சொன்னார்கள் அது கேட்ட வீதிவிடங்கன் நடுவாகப் பேசுகின்ற நல்லோர்களாக விருந்தும் காலவேற்றுமையால் கருத்து வேறுபட்டு முகம் நடபாசய பேசி முகம் சடைக்கின்றவர்கள் போற சொன்னீர்கள், இதென்ன ஆச்சரியம்! பூர்வம் எங்கள் வமசத்தில் சிபிசக்கரவர்த்தி என்பவர் ஒருவர், ஒருவேடன் துறத்திக்கொண்டு வரப் பயந்து அடைக்கலமாகப் புகுந்த புறுவுக்கு அபய ஹஸ்தங் செய்து, பின்பு அவ்வேடன் வந்து புறுவைக் கேட்டு வழக்கிட்டபோது அந்தப் புறுவுக்கு ஈடாகத் தமது சரீரத்திலுள்ள மாமிசத்தையெல்லாம அரிந்தரிந்து தராசில் வைத்தும் நிறைகாணாமலிருக்க அது கண்டு தாமும் அந்தத்தராசி லேறினார். அவர் பட்சி ஜாதிகளில் சாமானியப் பிறவியாகிய புறுவின் உயிர்க்கொலைக்கே அஞ்சித் தம முட்டமைக் கொடுத்தது மன்றி உயிரையுங் கொடுத்தாரானால், அப் பட்சி ஜாதிகளில் விசேடப்பிறப்பாகிய கருடன் முதலான வுயிர்களிடத்து எப்படிப்பட்ட காருணணியமுள்ளவராயிருக்கவேண்டும்? அதனினும உயர்ந்த மிருக ஜாதிகளில் எவ்வகைப்பட்ட கிருபை யுடையவரா யிருக்க வேண்டும? அதனினும் அம்மிருக ஜாதிகளில் விசேடமாகிய பசுக்களிடத்தில் எப்படிப்பட்ட இரக்கமுள்ளவரா யிருக்கவேண்டுமே? அதனிலும பசுவின் கன்றுகளிடத்திலெவ்வகைப்பட்ட தயைவுள்ளவரா யிருக்கவேண்டும? அப்படிப்பட்டவருடைய வமசத்தில் நானபிறந்தும் இன்று வீதியில் வரும்போது யாரோ பயங்காட்டித் துரத்த அதனால் நடுங்கி என்னெதிரே அடைக்கலமாகத்துள்ளியோடிவந்த இந்தப் பசுங்கன்றை அபயாஸதங் கொடாமல அநியாயமாகத் தோசகாலில அகப்பட்டிறந்துபோகச் செய்தேனே! இப்படிப்பட்ட என்னை என்னசெய்தாற நீரும்! என்னை இதற்குத் தக்கப்ராயச்சித்தஞ் செய்துகொள்ளுமபடிசொன்னீர்களே எங்கள்வமிசத்திலிருந்த அரசர்கள் இரக்கத்துடனே நீதிதவறாது அரசுசெலுத்திவந்த கிர

மத்தையும, எனபிதாவாகிய மனுச்சோழர் நடுநிலைமை தவறா மல் எவவுயிாகளேயும தமமுயிாபோலப் பாதுகாதது வருகினற முறைமையையும, அரசாகருக கோபூசைசெயவது கடனெனற வேத வாககியததையும், அரசா பசுககளுககு யாதொரு குறை வும நேரிடவொட்டாமல மிகுநத ஜாககிரதையுடன விருததி செயவிகக வேணடு மெனகிற பெரியோா வாககியததையும ஐயோ! எஙகே அனுபபிவிட்டு இஙகே பிராயசசிததஞ செயது கொளளுவேன என்று துயரநதுடன சொலலினன அது கே ட்ட அவவநசணா முதலானவாகள வாராய ராஜ புததிரனே! நாஙகள முகததுக கிசசையாக முன்னென்று பேசிப பினனொ னறு சொலலுகினறவாகளலலம, நெடுநாளாக எஙகளுடன பழகியிருநதும எஙகள சுபாவம இனனம உமககு நனறுகப புல ப்படவிலலையென்று தோனறுகினறது உலகந தலைகீழாகு மா னுலும உளளபடி சொலலுவோமே யலலது புதிதாகத தொடு ததுப பொய பேசமாட்டோம நாங்கள் சொலலும வாாததை யில நம்பிககைவைததுக கேட்கக்கடவீா அநதப பசுங கனறு ஒருவா துறதத அதனுல பயநது அடைககலமாகவேணடுமென கிற அறிவோடு உமககெதிரே ஓடிவநததலல, அலலது தானே துளளிக குதிதது ஒடிவந்தது மல்ல, அதை இனனவிடததில் இன்ன காலததில இன்னபடி யிறககுமென்று விதிததிருநத அதன தலை விதியே அதனைத துறததிககொணடு வநது தோக் காலில அகப்படுததிச சிதைததுவிட்டது, அதன் விதி யபபடி யிருகக நீர் வீணுக விசனப்படுவதில என்னபலன்! "கும்பகோ ணத்துப் பளளன கொளளைகொணடு போகத தஞசாவூர்ப பாா ப்பான் தணடங்கொடுததான்" என்னும பழமொழிபோல அத னுயிரை விதி கொளளைகொள்ள உமமுயிரைத தண்டங்கொடு ப்பதேன்! நீா ஒன்றுககும அஞசாமல தேரிலேறுமென்று சொ னனுர்கள்

அதுகேட்டு ராஜ புததிரன், சிவதரிசனஞ செய்ய வெண் ணித் தேரிலேறுமபோதே காலதவறியும் இடதுதோளும் இடது கண்ணும் துடிததுங காட்டிய உற்பாதங்களை ஆலோசியாமல் புறபபட்ட என மதியை நினைததுததான துயரப்படுவேனே! அரசர் குலததிற் பிறநதும் என்னை இழிகுலததார் செய்யும்

செய்கையைச் செய்விதத எனவிதியை நினைததுத்தான துயர பபடுவேனே! மாசிலலாத சூரியகுலததுககு மாசுணடாகுமபடி செய்ததைக குறிததுத் துயரப்படுவேனே! பிதாவுககுப் பழிசும ததப் பிளளையாகப பிறநததைக குறிததுத துயரப்படுவேனே! இந்தக கனறு இறநததை நினைததுததான துயரப்படுவேனே! இககனறின இறபபைக கணட தாயப பசு துககப்படு மென் பதை நினைததுத துயரப்படுவேனே! நானொருவன எதற்கெ னறு துயரப்படுவேன! எனன செய்வேன! செயயததகக தொ ன்றும இனனதெனறு அறியேனே! ஆயினும "முறற நனைநதா ாக ஈரமிலலை" எனபதுபோல முழுதும பழிபபடட எனககு இனி யெனன துககமிருககினறது! இனிப பெரியோா சொல கடககபபடாதெனபதுபற்றி உமது சொறபடியே இதோ இரத ததில ஏறுகினறேன, எனனை யெப்படிப புனிதனாககவேணடு மோ அபபடிச செயது கடைததேற்றுவது உஙகளுககே கட னெனறு சொலலி யேறி, இரததததை வநதவழியே திருபபிவிடடு ப பிராயசசிதத மறிநது செயவிககததகக பெரியோாகளிடதது ககுப போயினன

இநதப பிரகாரம இராஜகுமாரன போனபினபு, இறந்து விடட அககனறை யீனற தலையீறறுப பசுவானது தன கனறு துளளிக குதிததோடிய வழியே போய, அநதக கனறு கீழே விழுநது கிடபபதைத தூரததே கணடவளவில குலைகுலைநது, நடுநடுஙகி, புததி மயஙகி, ஒனறுந தெரியாமற சூறைககாறறில அகபபடட துருமபைபபோற் சுழனறு சுழனறு ஓடிச சமீபத தில் வநது, உடல சிதைநதுங் குடலசரிநதும உயிாவிட்டுக கிட பபதைப பாாததுச சோாநது விழுநது, பிரககினைதபபிப பிணம போற கிடநது, பின்பு சற்றே தெளிந தெழுநது, பெருமூசசு விட்டு, அநதககனறைச் சுறறிச சுறறிக கோவெனறலறி யலறி, அதனுடமபை முகாநது முகாநது, "இதெனன தீவினையோ! இதெனன இநதிரசாலமோ! இதெனன விபரீதமோ! வாலசை ததுக கால் விசைதது எனககுமுன் துளளி யோட இப்போது பாாததேனே! இத்தனை விரைவில் இப்படிப்பட்ட இடியிடிககு மெனறு எளளளவு மறியேனே! காவிரி முதலான தீாததயாத திரை செய்தும், சிதமபரமுதலான ஸ்தலயாததிரை செய்தும்,

திருககோயிலகளிலுந் திருவீதிகளிலுமுளள புலமுதலானவை களை வாயினுற் களைநது திருபபணி செயதும, புல் மேயாமலும நீர் குடியாமலும் நெடுநாள விரதஞ் சாததும உனனைப பெறப பட்டபாடு தெய்வம அறியுமே! அவ்வளவு பாட்டையும அவல மாககிப் போட்டு, சேஙகனறே! எனனைத தெருவில் விட்டாயே! உனனைப பெறுகிறதறகு நோற்ற நோனபுகளால் வநத இளைப்பு இன்னும ஆறவிலலையே! இதற்குள் இபபடிப்பட்ட ஆறாத பெருநெருப்பை அடிவயிறறில் வைததாயே! இநதத துககததை இனி யெநத விததததிறை சகிததுககொள்ளுவேன! "பாவிககுப பாககியஙதககாது" எனபதற்குச சரியாகப் பளிஙகு போன்ற நிறமும், பாலவடிகினற முகமும, சிறுததுத திரணட திமிலும், கடைநதெடுததது போனற காலகளும, வாழைச சுருளபோனறு வளாநத வாலும, சிததிரசசனறுபோனறு சுப லக்ஷணங்களைப் பெற்ற வடிவமுடைய நீ நிாபபாக்கியமுளள எனககுத தககாமற போயவிட்டாயே! உனனுடைய சுநதரமுளள வடிவததைநக கணடாற காமதேனுவுங கட்டி யணைதது முகங குளிாநது முததங கொளளுமே! நானுனனைபபறறி யலலவோ உயிாதரிதது உலகததி லுலாவி யிருநதேன! இன்னும் ஒருதரம உனனழகிய முகததைககணடு, என மடிசுரநது, பால சொரியக காணபேனோ! ஐயோ! உனனை ஆயிரங கனறுகளிலும அழகுளள கனறெனறு கணடோா சொலலக களிபபுடன கேட்ட என் காதுகளால, இனறு இளங கனறை யிழககவிட்டு மலடடுப் பசுப்போல வருநதுகினறதே யெனறு பலரும பழிததுப்பேசுகினற வாாததையை யெவ்வாறு கேடபேன எனறு எணணி எணணி மனமழுஙகி இளைப்படைநது, மூாச்சிதது, மறுபடியுந் தெளிநது, இறநதுகிடக்கின்ற கனறினுடமபையுற்றுப்பார்தது, இரததின சககரம ஏறுணடு இரததஞ சொரிய அழுநதிககிடககினற வடிவைககணடு, "ஒகோ! என ஏழை மதியால ஏதோ ஒரு சொறபமான அபாயததால விழுநதிறநததெனறு எணணி யிரஙகினேனே! இவவடிவைப் பாாககும்போது தோச்சக்கரம ஏறுணடு உடல் சினனபபட்டு இறநததாகத தெரிய வருகினறதே! ஆ! ஆ! உனககு இப்படிப்பட்ட பெரிய அபாயம் வந்து சம்பவிககுமபடி நானெனன பாவஞ் செய்தே

ளே! குழந்தாய்! நீ தேர்க்காலில் அகப்பட்டபோது எப்படிப் பயந்தாயோ! என்ன நினைந்தாயோ! எவ்வாறு பதைத்தாயோ! உயிர்போய் உடல் குழம்பிக் கிடக்கின்ற வுன்னைப் பார்க்கப் பார்க்கப் பெற்ற வயிறு பற்றி யெரிகின்றதே என்று கண்ணீர் விட்டுக் கதறி, அழுதழுது, புரண்டு புரண்டு, விம்மி விம்மி, வெதும்பி வெதும்பிப் பெருமூச்சுவிட்டுக் கீழேவிழுந்து மெய்ம் மறந்து கிடந்து, பின்பு எழுந்து "என் கன்றினைத் தேர்க்காலில் அழுத்திக்கொன்ற காருண்யமில்லாத கண்மூடியைக் கண்டால் என்னிரண்டு கொம்புகளும் இரையாக்காது விடுவேனோ! மைந்தரைப் பெறாத மலட்டுத்தன் முள்ளவர்களும் இப்படிச் செய்யத் துணிவுகொள்ளார்களே! ஆ! இது செய்யத் துணிந்தவன் இன்னுமென்ன செய்யத் துணியான!" என்று வெம்பியும், "துன்பஞ் செய்கிற துஷ்டர்களுக்கும், கொலை செய்கின்ற கொடுந் தொழிலோர்களுக்கும் இடங் கொடாத இந்நகரம், இன்று வலியற்ற உயிர்களை மாய்த்துவிடுகின்ற வஞ்சகர்களுக்கும் இடங் கொடுத்ததே! ஐயோ! இதில் அரசனில்லையோ! நீதி யில்லையோ! நெறியில்லையோ! இதென்ன அநியாயமோ!" வென்று முறையிட்டு, தன் கன்றை யிழந்ததனு லுண்டாகிய துக்கத்தைச் சகிக்கமாட்டாததாய் வருந்தி, "நமக்கு நேரிட்ட துக்கத்தை நமது இறைவராகிய மநுச்சோழரிடத்திற் சென்று குறிப்பித்து நிவர்த்தி செய்துகொள்ளுவோம்" என்றெண்ணி, அக் கன்றைப் பசு தழைகளால் மூடிவைத்துக் கண்ணீர்சொரிந்து கதறிக்கொண்டே மநுச்சக்கரவர்த்தியின் வாயிலில் வந்து, குடிகளுக்குக் குறைவு நேரிட்டால் அதை அரசனுக்கு அறிவிக்கும்படி அவ்வரண்மனை வாயிலில் கட்டியிருக்கிற ஆராய்ச்சி மணியைத் தன்கொம்பினால் மிகுந்த விசையோடுமெலிவோடும் அடித்தசைத்தது. அப்படி யசைத்தபோது அந்த நகரத்திலுள்ள ஜனங்களெல்லாம் "ஒருகாலத்திலாயினுங் கேட்டறியாத ஆராய்ச்சி மணியினது ஓசையை யின்று நூதனமாகக் கேட்டோம், என்ன விபரீதமோ!" வென்று ஒருவர்க்கொருவர் பேசிக்கொள்ள, அந்த மணியிலிருந்து காதமட்டுங் கேட்கக் கணீரென்று ஓசை யுண்டாயிற்று. அவ்வோசையைச் சபாமண்டபத்தில் மந்திரி முதலானவர்கள் சூழச் சிங்காசனத்தின்மேல் வீற்றிரு

ந்த மநுச்சக்கரவர்த்தியானவர் கேட்டு, மாதர்கள காலிலணிந்த சிலம்பொசை கேட்ட மாதவர் போலவும், அழுகுர லோசை கேட்ட அந்தணர் போலவும, சண்டை யிரைச்சலைக கேட்ட சற்சனர் போலவும், புலிமுழககங கேட்ட புலவாய் போலவுந திடுககிட்டு, திகைப்படைநது, சிஙகாசனததி லிருநது பெருங் காற்றால அடியறவிழுநத பனைமரம்போலக் கீழேவிழுந்து, மூா ச்சைச யடைநது, சிறிது நேரஞ் சென்று தெளிந தெழுநது, உடல் நடுங்கி, உளளம் பதைததது, உயிா சோாநது, நாவுலா நது, கண்கலங்கி, நடைதளளாடி, அதிவேகமாக அரண்மனை வாசலுக்கு வருமுன, வாயிற காப்போா அரசனுக் கெதிரே அஞ்சி யஞ்சி வநது, அடியில விழுநதெழுநது, "ஆணடவரே! அரண்மனை வாயிலில கட்டி யிருககிற ஆராயச்சி மணியை ஒரு தலையீற்றுப் பசுவானது தனகொமபினுல அடிததது ஓசையுண டாக்கியது" என்று விணணப்பஞ் செயதாாகள் அது கேட்டு அரசன் விரைவில வநது, அவ்வாராயச்சி மணியின அருகே உடல் மெலிநது, முகஞ்சோாநது, கணணீாசொரிநது, கதறி நிறகின்ற பசுவைக கணடு, சாவியாய்ப் போன தன பயிரைக் கண்ட தரித்திரனைபபோல் மனம நைநதுநைநதுருகி, நொநது நொநது வருநதி, "ஐயோ! சாதுவான இநதப பசுவுககு என்ன துன்பம் நேரிட்டதோ! இதன் குறையை யினனதெனறு மதித தறிநதுகொளள வலலமை யிலலாதவனுக விருககினறேனே!" என்று பதைததுத தம்மருகில் அசசததுடன நிற்கினற அமைச சாகளைப பாாத்து, "எனககுப புகழும் புணணியமும மேன் மேலும வருவிககினற உஙகள மநதிரிததுவம நனருக விருந தது! உங்கள அஜாககிரதையினு லலலவோ இந்தப பசுவுக்கு ஏதோ வொருகுறை நேரிட்டது!" என்று கோபிததுப்பாாகக, அதுகண்டு அசசஙகொணட மநதிரிகளுள, அப்பசு துயரப்படு வதற்குக் காரணம் இன்ன தெனறு முனனே அறிநதும் அரச னிடத்திற் சொல்வதற்கு அஞ்சி யிருந்த ஒரு மநதிரியானவன் "இனி இதை நாம் மறைத்துவைததாலும் வேறெருவரால வெளிப்படுமாதலால், நாமே அறிநதமட்டில் அறிவிப்போம" என்றெணணி, அரசனை வணங்கி, "தலைவனே! உமது புத் திரன இன்று ஏறிப்போன இரதத்தின்சக்கரத்தில் இளங்கன்று

ஒன்று எதிரே குதித்து வந்து அகப்பட்டு இறந்துவிட்டது, அந்த க்கன்றை யீன்ற இந்தப் பசுவானது ஆறுத துயர் கொண்டு ஆராய்ச்சி மணியை யசைத்தது" என்று சொன்னான். அச்சொல்லானது வெந்தபுண்ணில் வேலுருவியதுபோல, மணியொலி கேட்டு வருந்தி யிருந்த செவிகளினுள்ளே சென்றுருவிச் சுறுக்கிட்டு வெதும்ப விழுந்து, விஷந் தலைக்கேறினாற்போல வேதனை யடைந்து, அஞ்சுபுலனும் அறிவுங் கலங்கிப் பஞ்சப் பிராணனும் பதைபதைத்த தொடங்க, பேச்சு மூச்சில்லாமற் சோர்ந்து கிடந்து, அருகி லிருந்த அமைச்சர்கள் செய்த சாந்தோபசாரத்தால சோர்வு நீங்கி, அப்பசுவை யடிக்கடிப் பார்த்துப் பார்த்து, கண்ணீர் கடல வெள்ளம்போல பெருகவும், நெருப்பில்விட்ட நெய்யைப்போல நெஞ்சம உருகவும "ஐயோ! இந்தப்பசுவுக்கு இப்படிப்பட்ட துக்க முண்டாவதற்கு நானே முக்கிய காரணமாக விருந்தேனே" தன் கன்றுக்கு அபாயமொன்று மில்லாதிருக்கினுஞ் சுபாவத்திலே காணுந்தோறுங் கதறி யுருகுகின்ற அன்பினையுடைய இந்தப் பசுவானது தன் கன்று இறந்து கிடக்கின்றதைக் கண்டபோது எப்படி யுருகியதோ! என்ன பாடு பட்டதோ! கன்று சமீபத்திலிராமல சற்றே தூரத்திலிருக்கினும, பார்த்துப் பார்த்துப் பதைக்கின்றதும், அம்மா அம்மா என்று அலறுகின்றது மாகிய சுபாவச் செய்கைகளையுடைய பசுவானது, கன்றிறந்து கண்மறைவிற் கிடக்கின்றதை எண்ணி எண்ணி எப்படிப் பதைக்கின்றதோ! ஐயோ! அடிக்கடி யலறுகின்றதே! புலி முதலான துஷ்ட மிருகங்களி லொன்று எதிரிடுமானாலு முன்சென்று தன்னுயிரைக் கொடுத்தாயினுங் கன்றி னுயிரைக் காக்கவேண்டு மென்னுங் கருத்துள்ள பசுவுக்கு இறந்தக் கன்றை யெதிர்கண்டபோது எப்படி உயிர் பதறியதோ! சிவ சிவா! சிறுகன்று தேர்க்காலில் அகப்பட்டபோது எப்படித் துடித்ததோவென்று எண்ணுந்தோறும் என்னுள்ளம் பகீரென்று பதைக்கின்றதே! இந்தப்பசுவானது குள்ளனைக்கொண்டு ஆழம்பார்க்க வந்ததுபோலவும், பேயைத் தெய்வமென்று பிள்ளை வரங் கேட்க வந்தது போலவும், கொல்லையான் காட்டியைக் கூலி கேட்க வந்ததுபோலவும், விழலிலிடத்து நிழலுக்கு வந்ததுபோலவும் என்னைக்கொண்டு தன் துய

ரைத் தீர்த்துக்கொள்ள எண்ணியல்லவோ இவ்வாராய்ச்சிமணி யை அசைத்து இவ்விடத்து நிற்கின்றது! இதற்கு என்ன செய வேனெ! எமன் கையிலகப்பட்ட உயிர் எத்தவிதத்தாலுந் திரும் பாதென்று உலகத்தார்சொல்லும் உறுதியானவார்த்தை வீண் போக, முன்னொருகாலத்தில் நமது நகரத்தில் ஓரந்தணனின்றை சிறுவன் அகாலத்தில் மரணமடைய அதுபற்றி யவ்வந்தணன் துயர்கொண்டு தமது சமுகத்தில் வந்து "சிவநெறி திறம்பா மற் செங்கோல் செலுத்துகிற வுமது காவலைக் கடந்து அகால த்திலே அந்தகன் வந்து, இரவும் பகலுந் தவஞ்செய்து யான் அருமையாகப் பெற்ற ஒரு பேருனெ புத்திரனை உயிர் கொண்டு போனான், தலைவனே! இதுதகுமோ!"வென்று முசமும மன மும் சோர்ந்து முறையிட்டுக்கொள்ள, அது கேட்டு மனமுருகி நொந்து, சிவபெருமான் திருவடியன்றி மற்றொன்றிலும் மனம் வையாத தமது வல்லமையால் எமலோகத்திலிருந்த உயிரை மீட்டுக்கொண்டு வந்து, முன்னிருந்த உடலில் விட்டு, அவ்வந் தணனை மகிழ்ச்சி செய்வித்து, அன்று தொட்டு எமனைத் தாமு ள்ளவரையிலுமதமதுநகரத்திலும் நாட்டிலும் வரவொட்டாமற் செய்த என் குலமுதல்வராகிய சைவச்சோழரைப்போல, அவ் வளவு பெரிதான காரியஞ் செய்யாவிடினும், இப்பசுங்கன்றின் உயிரொன்றை மாத்திரமானாலும் மீட்டுக் கொடுக்க வலியற்றவ னுக விருக்கின்றேனே! அவமிருத்து நேரிட்டபோது சஞ்சீவ கரணி யென்னுந்தெய்வத்தன்மை யுள்ள மருந்தைக் கொடுத்து ப் பிழைப்பிக்கச் செய்த என் குலத் தலைவர்களிற் சிலர்போல் அம்மருந்தையாயினும் பெற்றுக்கொள்ளத்தக்க தவஞ் செய்தே னே! தமது அஜாக்கிரதையினால் பிற வுயிர்க்குக் கெடுதி நேரி ட்டபோது அது பொறுமல் தமமுயிரை விட்டுவிட்ட சில அர சர்களைப் போல என் அஜாக்கிரதையினால் நேரிட்ட இப்பசுங் கன்றின் முடிவைக் கேட்டறிந்த நான், உயிரையாயினும் விட் டேனே! அன்னிய தேசத்தரசர் குற்றஞ்செய்தோரைக்கொலை செய்தாரென்று கேட்டாலுங் குற்றம் வந்ததென்ன, கொலை செய்ததென்ன வென்று குலை நடுங்குகின்ற நல்லோர்கள் மர பிற்பிறந்த நான், குற்றம் வரவுங் கொலைசெய்யவும் அரசு செலு த்தி, அந்த நல்லோர்க ளியல்புக்கு நாண முண்டாகத்தானே

வீட்டின் வாயிலில் வெள்ளெருக்குப் பூத்ததுபோலத் தோன்றி னேனே! நாம் அரசாட்சி செய்ய ஏற்பட்ட நாள்தொட்டு இந் நாளவரையிலும் எவ்வுயிரும் எவ்விதத்திலும் யாதொரு குறை யும் இல்லாமல் வாழ்ந்து மகிழ்ந் திருக்க, நீதியுடன் முறை தவ றாது செங்கோல் செலுத்திவரும்படி சிவானுக்கிரகம் பெற்றோ மேயென்று, ஒரு நாழிகைக்குமுன் வரையிலும் எனக்கு உண் டாயிருந்த மனக்களிப்பையெல்லாம் மண்ணிற் கவிழ்த்தேனே! நாமும் பழி பாவங்களுக்குப் பயந்தே அறநெறி தவறாது அரசு செலுத்தி வருகின்றோம், "பழய தரித்திரனுக்குப் பணங் கிடைத் தது" போல நமக்கும் சிவானுக்கிரகத்தால் ஒரு சிறுவன் பிறந் தான், அவனும் கற்றவர் மகிழக் கல்வி கேள்விகளில் நிறைந்து பண்பும் பருவமும் உடையவனானான், இனி நமக் கென்ன குறை என்று எண்ணி எண்ணி யிறுமாப் படைந்தேனே! புத் திரப் பேறுபெற்றுப் புனிதனானேமென்று பூரித்திருந்தேனே! நமது புத்திரன், இளவரசுப்பட்டத்திற்கு ஏற்றவனானான், இனி க் கலியாணஞ் செய்விப்போமென்று கனவு கண்டிருந்தேனே! நமது புத்திரன் நற்குணங்களை யுடையவனாக விருக்கின்றான், பெற்றெடுத்த நமது பேர்கொண்டு வருவானென்று மனோராச் சியம் பண்ணி மகிழ்ந்திருந்தேனே! இளங் கன்று எதிர் வரவுங் கண்கெட்டுக் கருத்தழிந்தவன்போலத் தேரை நடத்தித் தீராப் பழிபூண்டானே! ஐயோ! இவன் என் செங்கோலைப் பிடிக்கத் தக்க செல்வப்பிள்ளை யாகாமல் தென்னம் பிள்ளை யானானே! சிவதரிசனஞ் செய்யப்போகிறவன் தேரூர்ந்தேபோகப்படாது, அவ்வாறு போயினும் நாற்புறத்திலும் நடப்போர்களை விலக் கும்படி ஆளவிலக்கிகளைவிட்டு, முன்னே பரிகாரர் வரவு குறி த்துப்போகப் பின்னே மெல்லெனத் தேரை விடவேண்டும்; அப்படிச் செய்யாமல் பாலியப்பருவம் பயமறியாதென்பதற்குச் சரியாகப் பரபரப்பாகத் தேரை நடத்திப் பசுங்கன்றைக் கொன் றானே! ஐயோ! இவன் கல்வி யறிவுள்ளவனாக விருந்தும் அறி வழிந்து, அரசன் பிள்ளையாகாமல் அணிற்பிள்ளை யானானே! கொடிய பாதகங்களி லெல்லாங் கொலைப் பாதகமே தலைமை யென்று வேத முதலாகிய கலைகளில் தான் படித்தறிந்தான், சான்றோர் சொல்லவுங் கேட்டறிந்தான். அப்படி யறிந்திருந்

தும அப்பாதகஞ் சேரவொட்டாமல் தன்னைக்காத்துக்கொண்டு பட்டப் பிள்ளையாகாமல பழிபபிள்ளையானுனே! ஐயோ ! புதல் வனைப பெற்ருல் புணணியம பெறலாமெனறெண்ணிய என கரு மலடாயிருநதாலும வாழ்வுண்டெனறு நினைக்கும்படி நேரி ட்டதே! நான நெடுநாளாகத தியாகராஜப்பெருமானைவேணடி கொண்டது இப்படிப்பட்ட பெரிய பழிக காளாகிய பிள்ளை யைப் பெறததானோ! பிள்ளை யெனன செய்யும! பெருமான என்ன செய்வான்! "மாதா பிதாககள் செயதது மககளுககு" என்னும் பெரியோர்வார்த்தையின்படி நானசெயத தீவினையே எனபுததிரனுககு நேரிட்டதெனறுநினைதது,எனனைவெறுதது கொள்ள வேணடுமெனருலும, இநதப பிறபபில என புததி யறிந்து ஒரு தீங்குஞ் செயததில்லையே! இநதப் பிறப்பிலிலலா விட்டாலும முறபிறப்பிலே நல்லோர மனததை நடுஙகசசெய தேனோ! வலிய வழககிட்டு மானங் கெடுததேனோ! தானங் கொடுப்போரைத் தடுத்து நினறேனோ! கலநத சிநேகரைக கல கஞ் செய்தேனோ! மன மொத்த நடபுக்கு வஞசகஞ் செயதே னோ! குடி வரி யுயர்ததிக் கொள்ளைகொணடேனோ! ஏழைகள் வயிறு எரியச் செய்தேனோ! தருமம் பாராது தணடஞ் செய் தேனோ! மண்ணோரம்பேசி வாழ்வழித்தேனோ! உயிாக கொலை செய்வோர்க்கு உபகாரஞ் செய்தேனோ! களவு செயவோர்ககு உளவு சொனனேனோ! பொருளை இச்சிததுப் பொய் சொன் னேனோ! ஆசைகாட்டி மோசஞ்செய்தேனோ ! வரவுபோககொ ழிய வழியடைததேனோ! வேலையிட்டுக் கூலி குறைத்தேனோ ! பசித்தோர்முகததைப் பாராதிருநதேனோ! இரப்போர்க்குப் பிச் சை இல்லையென்றேனோ! கோள் சொலலிக குடும்பங் கலைத் தேனோ! நட்டாற்றிற் கையை நழுவவிட்டேனோ! கலங்கியொ ளித்தோரைக் காட்டிக்கொடுத்தேனோ! கற்பழிநதவளைக் கலந் திருந்தேனோ! காவல்கொண்டிருந்த கன்னியை யழித்தேனோ! கணவன்வழி நிற்போரைக கற்பழித்தேனோ! கருப்ப மழித்துக் களித்திருந்தேனோ! குருவை வணங்கக் கூசி நின்றேனோ! குரு வின் காணிக்கை கொடுக்க மறநதேனோ! கற்றவாதம்மைக கடு கடுத்தேனோ! பெரியோர் பாட்டிற் பிழைசொன்னேனோ! பக்ஷி யைக்கூண்டில் பதைக்க அடைத்தேனோ! கனறுக்குப் பாலூட்

டாது கட்டிவைத்தேனோ! ஊன்சுவை யுண்டு உடலை வளர்த்தேனோ! கலலும் நெலலுங் கலநது விற்றேனோ! அன்புடையவர்கருத் துன்பஞ்செயதேனோ! குடிககினற நீருள்ள குளததைத தூர்ததேனோ! வெயயிலுக கொதுங்கும் விருக்ஷததை யழித தேனோ! பகை கொணடு அயலோா பயிரை அழிததேனோ! பொதுமண்டபததைப் போயிடிததேனோ! ஆலயககதவையடைதது வைத்தேனோ! சிவனடியாரைச சீறி வைதேனோ! தவஞ செய்வோரைத தாழவுசொனனேனோ! சுததஞானிகளைத தூஷணஞ செயதேனோ! தநதைதாய் மொழியைத தளளி நடநதேனோ! தெய்வததை யிகழ்நது செருககடைநதேனோ! இனனும எனனபாவஞ செய்தேனோ! இனனதெனறறியேனே! ஐயோ! இநதப் பசுவின சோாநத முகததிற் கணணீா ததும்புகின்ற தைககண்ட என் கணகளை, நுஙகு குனறெடுப்பதுபோலப் பிடுஙகி யெறியேனோ! இதன கன்றை யுனபுததிரன தோககாலில ஊாநது கொனறு னெனறு சொலலக கேட்ட என செவிகளைச் செம்பு நீருருககிவிட்டுச செவிடாககேனோ! இந்தபபசு ஆராயச்சிமணியினுல தன குறையை யறிவிதத நாழிகைதொட்டு இந்நாழிகைவரையிலும அக்குறையைத்தீாப்பதறகுவேண்டிய உறுதிமொழியைக கூறு திருககிற எநநாவைச் சூடுள்ள நெருப்பாற் சுடுவேனோ! இதறகுத துன்ப முணடாககினவன் இன்னுனெனறு அறிநதும, அவனை இனனுந தணடனை செய்யாது தாழ்ததிருககினற என கைகளைக கததியைக கொண்டு கண்டிதது விடேனோ! இதன கனறைப் பிழைப்பிபபதற்குத தக்க நன முயற்சியைத தேடி, நாலு திககுகளிலும் நடவாத என்காலைக கோடரிகொண்டு குறுககே வெட்டேனோ! இதன் மெலிவை யடிககடி கணடும் வறறி யொடுஙகாத மல பாணடமாகிய எனனுடம்பை வாளாயுதஙகொணடு மடித்துககொள்ளேனோ! இதன பரிதாபததையும நமககு நேரிட்ட பழியையும் எண்ணியும உருகி யழியாத வுள்ளததை வலிய விஷத்தைவிட்டு மாய்த்துவிடேனோ! நிலையிலாவுயிாககஞ்சி இவைகளில் ஒன்றுஞ் செய்யா துயிா வைததிருககினறேனே! என்ன செய்வேன்! "பாவிக்குத தீாக்காயுள்" எனபதற்குச்சரியாகப் பெரும் பாவியாகிய என னுயிா, தனக்குத் தானேயும போகின்ற தில்

லையே! "நல்ல பூஜாபலத்தினால் தெய்வபக்தியுடன் செங்கோல் செலுத்தி வருகின்றான் மநுச்சோழன்" என்று மண்ணுலகத்தாரும் விண்ணுலகத்தாரும் புகழ்ந்தபுகழெல்லாம் பொய்யாய்ப் போய்விட்டனவே, நான் அப்புகழை வேண்டினவனல்ல, ஆதலால் அது போகட்டும், உயிரினும் ஒன்பது பங்கு அதிகமாகத் தேடிவைத்த புண்ணியமும் போகின்றதே! ஆ! நான் நீதி தவறாது அரசுசெய்கின்றேனென்பதை நினைத்தால் எனக்கே எள்ளனமாக விருக்கின்றதே! சேங்கன்றைத் தெருவிற் சிதைக்கவும் ஒருமித்திருந்த என் செங்கோலை அளவுகோலென்பேனோ! அஞ்சனக்கோலென்பேனோ! எழுதுகோலென்பேனோ! எற்றுக கோலென்பேனோ! கத்திரிக்கோலென்பேனோ! கன்னக்கோலென்பேனோ! குருடன்கோலென்பேனோ! கொடுங்கோலென்பேனோ! துடைப்பக்கோலென்பேனோ! துலாக்கோலென்பேனோ! மரக்கோலென்பேனோ! வைக்கோலென்பேனோ! அல்லது இன்று இறந்த பசுங்கன்றாகிய பிரேதத்தைப் புரட்டிச் சுடுகின்ற பிணக்கோலென்பேனோ! என்னகோலென்றுதா னெண்ணுவேன்! இளங்கன்றைக் கொலைசெய்யச் சம்மதித்திருந்த என் ஆக்கினா சக்கரத்தைக் கிரகசக்கர மென்பேனோ! அல்லது இச் சேங்கன்றைச் சிதைத்த தேர்ச் சக்கரமென்பேனோ! என்ன சக்கரமென் றெண்ணுவேன்! இந்தப் பசுவின் கன்றுக்கு அபாயம் நேரிடக் காத்திருந்த என்காவலைச் சிறு பெண் காக்கின்ற தினைக்காவ லென்பேனோ! குருடன் காக்கின்ற கொல்லைக்காவ லென்பேனோ! புல்லாற் செய்த புருடன் காக்கின்ற புன்செய்க் காவ லென்பேனோ! வரும்படி யில்லான் காக்கின்ற வாயிற் காவலென்பேனோ! பயிரைக் காக்கவைத்த பண்ணைக் காவலென்பேனோ! வேலிவேண்டிக் காக்கின்ற வெறுங்காவ லென்பேனோ! அல்லது இக்கன்றை அடக்கஞ் செய்யக் காத்திருக்கின்ற அரிச்சந்திரன் காவலென்பேனோ! என்னகாவ லென்றுதா னெண்ணுவேன்! என்ன செய்வேன்! ஐயோ! இப்படிப்பட்ட பாவியாகிய என்னை மநுவென்று பேரிட்டழைப்பது காராட்டைவெள்ளா டென்றும், அமங்களவாரத்தை மங்களவாரமென்றும், நாகப்பாம்பை நல்லபாம் பென்றும் வழங்குகின்ற வழக்கம் போன்ற தல்லது.

உண்மை யல்லவே! இனி, இப்பசுங் கன்று உயிர்பெற் றெழுந்திருப்பதற்கு உபாயம், என் புத்திர னுயிரையே யன்றி யென்னுயிரையும், என் மனைவியா ளுயிரையும், என்னரசாட்சியையும், எனக்கு உரித்தாகிய மற்றெல்லாப் பொருள்களையுங் கொடுத்துவிட்டால் நேரிடுமென்று சொல்வாருண்டானால், இதோ கொடுத்து விடுகிறேன். அவ்வாறு சொல்வாரு மில்லையே! இதற்கு நேரிட்ட துக்கமும், எனக்கிதனா லுண்டாகிய துயரமும் எப்படித் தீருமோ! இப்படியென் றறியேனே! என்ன செய்வேன்! என்று பலவிதமாகப் பரதவித்திருந்தார்.

இந்தப்பிரகாரம் பரதவித்து வருந்துகின்ற மனுச் சக்கரவர்த்தியை அருகிலிருந்த அமைச்சர்கள் நோக்கிக் கை குவித்துத் தொழுது நின்று "ஓ மனுநீதி தவறாத மஹாராஜனே! விதிவசத்தாலே வலிய வந்து மடிந்த இளங்கன்றைக்குறித்து நீர் துன்பப்படுவது உயிர்களிடத்து உமக்குள்ள காருண்ணியத்துக்கு இயல்பேயென்று எண்ணி, இதுவரையும் எதிரொன் றுஞ் சொல்லாது சும்மா இருந்தோம், இனிக் காரியக் கெடுதியில் வாய மூடிக்கொண் டிருப்பது மந்திரிகளுக்கு அழ கல்ல வென்றபடியால், நாங்கள் சொல்லும் வார்த்தையைக் கேட்டருளவேண்டும். உமது புத்திரன் சீவகாருண்ணியமே தேகமாகக்கொண்டவன் தான் பூமி யதிராது எந்தச் செந்துக்கள் எதிர்வந்து அகப்பட்டுக் கொள்ளுமோவென்று, கீழ்நோக்கி அஞ்சி யஞ்சி மெல்லென நடக்கின்ற போது, வேறொரு அதிசயத்தால் நடுங்கிச் சிற்றெறும்புகள் விரைவாக ஊர்ந்து போகின்றதைப் பார்த்து, திடுக்கிட்டு, ஓகோ என்னபாவம்! இந்த உயிர்களுக்கு நடுக்கம் உண்டாக நடந்தோமே யென்று எண்ணி, முகஞ்சோர்ந்து, பிரமைகொண்டு நிற்க நாங்கள் அநேகமுறை பார்த்திருக்கின்றோம். அப்படிப்பட்ட கிருபையுள்ளவன், இந்தக் கன்றை அசாக்கிரதையினால் கொன்றானென்று எண்ணுவதற்கு இடமில்லை அன்றியும் அவருடன் சூழ்ந்துபோன பிராமணர் முதலானோர்களுக்கும், தேரைச் சூழ்ந்துபோன எங்களுக்கும், தேர்க்கு முன் னடந்த ஜனங்களுக்கும், தெருவில் நின்று பார்த்திருந்த பிரசைகளுக்கும் இலேசமுந் தெரியாதபடி அக்கன்று மாயமாகக் குதித்து வந்து, மடிந்ததென்று சொன்னார்கள். அன்றியும், தேர்க்கு

முன்னே யானைவீரர், குதிரைவீரர் முதலானோ அணிடணியாக யூகம் வகுத்ததுபோல நெருங்கிப் போக, விருது பிடிப்போர், எச்சரிகைசொல்வோர், கட்டியங் கூறுவோர், பட்டாங்கு படிப்போர், சோரவு பார்ப்போர், ஆள் விலக்குவோர் முதலானவர்கள் நடக்க, இத்தனைபேரையுங் கடந்து, தேரகுச சமீபத்திற் சிங்கக்குட்டியா யிருந்தாலும் வரமாட்டாது இதுவேகோல் பிடித்தவனைக் கண்டால் கூப்பிடு தூரம் ஓடுகின்ற இயல்பை யுடைய இளங்கன்று, இந்தக் கன்று அந்தக் காவலையெல்லாங் கடந்து தேரகுச சமீபத்தில எதிரே துள்ளி யோடி வந்ததென்றால இந்திரசாலமென்றுதான எண்ண வேண்டுவதாக விருக்கின்றது! ஆதலால அக்கன்றை அதன விதியே இப்படிப்பட்ட ஆச்சரிய மரணஞ்செயவித்ததன்றி உமது புத்திரன செயவித்ததல்ல. இந்தக் காரியம இப்படி யிருக்க, புத்திரன கொன்றானென்று அவனை நோவதும், அவனைப பெற்றதனாற் பழி வந்ததென்று உமமை நீர் நோவதும எய்தவன இருக்க அமபை நோவதுபோலவும், அமபு செய்துகொடுத்த கருமானை நோவதுபோலவுமல்லவோ விருக்கின்றது? நீர் சகல கலைகளையுங் கற்று, கேளவியில மிகுந்து, அரசர்களெல்லாம புகழ்ந்து கொண்டாடத்தக்க தன்மையை யுடையவர். உமக்கு இதுவிஷயத்தில் நாங்கள் விரித்துச் சொல்லவேண்டுவ தென்ன? இனித் துன்பப்படுவதை விட்டு, உயிர்க் கொலை தமமை யறியாது நேரிட்டாலும், பிறர் செய்யக்கண்டாலும், அதற்குத் தக்க சாந்திசெய்துகொள்ளவேண்டுமென்றும, விதிப்படி வினை வசத்தால் நேரிட்ட இந்தக் கன்றின் கொலைக்கு முன்னிலையாக விருந்த வுமது புத்திரனையும்,பெரியோர்களைக்கொண்டு இதற்குத்தக்க பிராயசித்தத்தை யறிந்து செய்விக்க வேண்டுவதே உமக்கு முறை" யென்றுஞ் சொன்னார்கள். அது கேட்ட மநுச்சக்கரவர்த்தி யானவர் வியர்வு, துடிப்பு, நகை முதலான கோபக்குறிகள் தோன்ற மந்திரிகளைப் பார்த்து "அமைச்சர்களே! உங்கள நியாயம் நன்றாயிருந்தது, நீங்கள் சொல்லிய நீதி உங்களுக்கே ஒப்பாகுமல்லது தருமதேவதை சம்மதிக்குமோ! கன்றை யிழந்து வருந்துகின்ற இப்பசுவின் சஞ்சலத்தையாவது சாந்தப் படுத்துமோ? இப்படி நீங்கள் சொல்லியது என் முகத்தைக் குறித்தோ, என் புத்திர

னுயிருக்கிரங்கியோ, அலலது உங்கள் சிவனதநதை எண்ணியோ, எதுபற்றியோ ? உலகததையாளும் அரசன ஆசைபற்றியாவது, வெகுளிபற்றியாவது, தாட்சணணியம பற்றியாவது, உறவுபற்றியாவது நடுநிலையாக நியாயங் கண்டு சொலலாமல் மாறு பட்டால், அதை மறுதது இதுவிஷயததில் அரசன நம்மைக் கொல்லுவானுயினுங கொலலட்டும், அவனுககு உறுதி கூறுவதே நமககுக் கடனெனறு நிசசயிதது கொணடு, நியாயங்கணடு நடுநிலையாகச்சொல்வது மதியுடைய மந்திரிகளுக்குததருமமாக விருகக, நீஙகள் அதை நினையாமல் இப்படிச சொலலியது எனனநினைததோ? சநதிர சூரியா திசைமாறினுலும சமுததிரந தடைமீறினுலும், மகாமேரு நிலைகுலைநதாலும, மனங் கலங்காது, விவகாரஙகளிற் பழுது வாராது பாதுகாககினற குணத்தையுடைய நீஙகள, இனறு நீதி யிலலாத சில குறும்பரசரைக கூடி, அவ்வரசா தூளியெனருல நிாததூளியெனறும, கருமபு கசப் பெனருல எட்டிககாயபோற் கசப பெனறும, தாயைக கொலைசெய்வது தககதெனருல் வேதததினமுதறகாணடததில் விதிததிருககினறதெனறும, வெளளததிற கல மிதசகுமோ வெனருல ஆறறில அம்மி மிதககக கணடோமெனறும, காக்கை வெளுபபெனருல, நேற்றைப பொழுதில் நிறகக் கணடோமெனறும, கலலினமேல் நெலலு முளைசகுமெனருல கொததாலாயிரங குலையாலாயிரமெனறும, களளனைப பிடிககலாமோ வெனருல பிடிததால பெருமபாவ மலலவோ வெனறும, பொய் ஆயிரமட்டுஞ் சொலலலாமோ வெனருல, ஐயாயிரமட்டுஞ் சொலலலாமெனறு விதி யிருககிறதெனறும, பெணசாதியுள்ளவனுககுப் பிள்ளை கொடுபபது ஆரெனருல ஐயா பெண கொடுததவனே பிளளை கொடுககவேண்டு மெனறும, ஒருவன மனையாள் மற்றொருவனைக கூடலாமென்ருல், அடககததில ஆயிரம் பேரோடு கூடினுலுங குற்றமிலலையெனறும், இாதக கழுவில் இவனை யேற்றலாமோவென்ருல, கழுவுககுத் தகக கனமிலலையெனறும், என்பிளளையும் எசசரிககைககாரன், பிளளையும் ஒருவனை யொருவன் உதாசினமாகத் திட்டினுராம், இதற்கெனன செய்யலாமென்ருல், உமது சறபுததிரன வாய்ககுச் சர்க்கரையிடவேண்டும், மற்றவன வாய்க்குமண்ணிடவேண்டுமென்றுஞ்

சொல்லுகின்ற துர் மந்திரிகளைப் போல நியாயம் பாராது, நயிச்சிய வார்த்தைகளைச் சொன்னீர்கள் இது கால வேற்றுமையென்றே யெண்ணுகிறேன். தன்னைக் கொடுத்தாவது தருமத்தைத் தேடவேண்டுமென்னும் பெரியோர் வார்த்தையைப் பிடிப்பது சற்குணமுடையோர்க்குத் தகுதியென்றும், தாய் தந்தையிடத்திலாயினுந் தராசுகோல்போலச்செப்பமாக நின்று தீர்ப்புக் கொடுக்கவேண்டுவது அரசர்க்கு அவசியம் வேண்டிய சற்கருமமென்றும் எனக்கு அடிக்கடி யறிக்கையிட்ட நீங்கள், இன்று அதோகதியில் தள்ளிவிடத் தக்க அநியாயத் தீர்ப்பை யங்கீகரிக்கப் போதிக்கின்றீர்கள் இது உங்களிடத்து நேரிட்ட அவஸ்தைவசமென்றே யெண்ணுகிறேன் ஒருவரிடத்துத் தண்டனை விதிக்கும் போது எவ்வுயிர்களுந் தன் னுயிர்போலெண்ணுவதும், எந்தப்பொருள் எந்தப்பிரகாரமாயிருந்தாலும் அந்தப் பொருளினுண்மையை யறிந்துகொள்வதும், உருவுநோக்காது அறிவை நோக்குவதும், ஊழ்வினை நோக்காது செய்வினை நோக்குவதுமாகிய இப்படிப்பட்ட இலக்ஷணங்களுக்குப் பொருந்த விதிக்கவேண்டுமென்று எனக்கு அறிவித்து வந்த நீங்கள், இன்று என்புத்திரன் இரக்கமுள்ளவனென்றும், அவன் அசாக்கிரதையினால் கொன்றதல்லவென்றும், பழவினையால் பசுங்கன்று மடிந்ததென்றும், அதனால் அதற்குத் தக்க பிராயச்சித்தஞ் செய்விக்கவேண்டுமென்றும், வாதியைமாத்திரம் வரவழைத்துக்கொண்டு நடுக் கொள்ளைக்காரன் நியாயந் தீர்த்தானென்பதுபோற் சொல்லுகின்றீர்கள். ஓகோ! அமைச்சர்களே! நீங்கள் அந்நாளிலிருந்த அமைச்சர்களல்ல; இந்நாளில் என்னைக் கெடுக்க நினைத்துக்கொண்டு எங்கேயிருந்துவந்தவர்களோவென்று எண்ணுகிறேன். ஐயோ! எனக்கு இப்படிப்பட்ட அநியாயத்தைக் கற்பித்தோ இம்மை மறுமை யின்பங்களை வருவிப்பீர்கள் ! என்றும் மீளாத சிவகதியை யடையத்தக்க உறுதிவார்த்தைகளைப் பேசிய நீங்கள், இன்று என்றும் மீளாத அவகதியை யடையத் தக்க இழி வுள்ள வார்த்தைகளைப் பேச எங்கே கற்றுக் கொண்டீர்களோ! ஆ! ஆ!! இந்த ஓரவஞ்சனையை யுற்று நினைக்குந்தோறும் நெஞ்சந் திடுக்கிடுகின்றதே ! உங்கள் சொற்படி இது காரியத்தில் உடன் பட்டேனானால் தருமமும் தவமும்

சலிப்படையுமே! இக்காலத்தில் எனக்கு மேற்பட்டவர்களில் லையென்று வழக்கழிவு செய்து வஞ்சித்துப் பேசுவேனானால், காலம் போகும், வார்த்தை நிற்குமே! மநு நூலில் சொல்லிய நீதியின்படி நடத்துகின்றபடியால், மநுச்சோழன் மநுச்சோழனென்று நெடுந்தூரம் நீண்டபெயரைச்சுமந்த நான், இதற்குச் சம்மதித்தேனானால் எழுத்தறியாதவன் ஏட்டைச் சுமந்ததுபோலவும் கண்ணில்லாதவன் கண்ணாடியைச் சுமந்ததுபோலவும் வாசனை யறியாதவன் மலரைச் சுமந்தது போலவும் வீணுக்கே யிந்தப்பெயரைக்கொண்டானென்று எழுலகத்தாரும் இகழ்ந்து பேசுவார்களே! இன்றைக்கு என் புத்திரன் செய்த இந்தக்கொடுங்கொலையாகிய பாதகத்துக்குப் பரிகாரஞ்செய்து, இலேசாக விட்டு, நாளை மற்றொருவன் இதைப்பார்க்கிலும் சிறிய கொலையொன்று செய்யக்கண்டு, அவனைக்கொலைசெய்விப்பேனானால், தருமமறியாத இவ் வரசன் 'தனக்கொன்று பிறர்க்கொன்று செய்கின்றான்' என்று பார்த்தவர்களெல்லாம் பழித்துப் பேசுவார்களே, அல்லது "தன் வீட்டு விளக்கென்று முத்தமிட்டால் சுடாது விடாது" என்பதுபோல என் புத்திரன் செய்த கொலையென்று புத்திராபேக்ஷையால் அடக்கிக் கொள்வேனானால், அதுபற்றி வரும் பழிபாவங்கள் என்னையடையாமலிருக்குமோ? ஆதலால் இப்பசுவானது அருமையான இளங்கன்றை யிழந்து வருந்துகின்றதைத் தவிர்க்க வலி யில்லாதவனாகிய நானும், இந்தப் பசுவைப்போல நெடுநாளாக வருந்தி அருமையாகப் பெற்ற என் புத்திரனைப் பழிக்குப் பழியாகக்கொன்று வருத்தங் கொள்வதே தகுதி" என்று சொல்லினார்.

அதுகேட்டு மனங் கலங்கிய மந்திரிகளுக்குள் ஒரு மந்திரியானவர் அரசனை வணங்கித் "தருமநெறி தவறாத தலைவனே! சாவதானமாகத் தயவுசெய்து என் வார்த்தையைக் கேட்டருள வேண்டும். ஆன்மாக்களுக்கு அறிவின் உயர்வு தாழ்வுபற்றியே புண்ணிய பாவங்களும் ஏறிக் குறைந்திருக்கும் என்னுஞ் சுருதி வாக்கியத்தின்படி தர்மார்த்த காம மோக்ஷங்களைப் பெறுதற்கு யோக்கியமான அறிவுள்ள மனிதப் பிறவி யெடுத்த சீவர்களுக்குள் "ஆனைமதப்பட்டு அடவியழித்தது" என்னும் நியாயம்போல மதத்தினால் காமக்குரோதாதிகள் காரணமாக ஒருவரை யொரு

வர் கொலை செய்தாராஞல் அக்கொலைக்கு ஈடாகக் கொன்றவ ரைக் கொலை செய்விக்கக் கடவரெனறும் அப்படி யன்றிக் கா க்கையேறிப் பனம்பழம் விழுநததெனனும் நியாயம்போல வலி மை பகைமை முதலானவை யிலலாமல் விதிவசததா லொரு வர் இறந்ததற்கு வியாஜமாக முன்னிட்டு அவர்களை அவ்வாறு இனி முனனிட வொட்டாமலிருக்கத் தண்டிதது முனனிட்ட திஞல் வந்த பாபத்துககுப் பரிகாரஞ் செய்விக்கக் கடவரென றும் அப்படியனறி அமுத மூட்டுகினறபோது அதுவே விஷமாகி க் கொன்றதென்னும நியாயமபோல நல்ல வழியில நிறுததும் பொருட்டு அசசமுறுத்தித தணடிககுமபோது அபாயம் நேரிட் டிறநததற்கு வேறு காரணமாகி யிருநத தநதை குரு அதிகாரி முதலாஞேர்களை அனசன முதலான அரிய விரதங்கள் தவங் களை செய்விக்கக கடவரென்றும மிருகம பட்சி முதலான மற்ற உயிர்களுக்கு மனிதாகளால் கொலைநேரிட்டால் அநதநத வுயிர் களின் தரததுக்கும் அவரவா குணகுணங்களுககுஞ் செய்கைக ளுக்குங் காரணங்களுக்குந தக்கபடி யறிநது பிராயச்சிததஞ் செய்விக்கக் கடவரெனறும் பொதுவாக அற நூல்களில் விது ததிருககப்பட்ட விதியை இனறு கன்றின கொலைபற்றி நீர் செய்விக்க எண்ணிய அபூாவமான விதி விலசகுகின்றதே, இது சுருதியைககடக்கினற குற்றமென்று சொல்வதறகு இட முண்டு பணணுமே” என்ருா. அது கேட்ட அரசன “மநதிரியே, நீர் பயனைத்தரும விருக்ஷததிலுள்ள பழததைப் பாராது பிஞ்சைப் பிடிததது போல பிடிததீா. நனரு யிருநதது உமது வார்ததை! அறிவின உயாவு தாழ்வுகளைப்பறறிப் புணணிய பாவங்கள் ஏறி ககுறையு மென்று பூர்வ பாகத்திற் சொல்லிய சுருதி, உத்தர பாகததிற் பரமேசுவரன ஆன மாக்கள்தோறும விகற்பமில்லாமல் நிறைந திருககிறபடியால மாயையின காரியமாகி, வேறுபட்ட அறிவை நோககாமல் அப்பரமேசுவரனை நோக்கி, எல்லா வுயிர் களையும் சமமாக வெண்ணி நடத்த வேண்டும்” என்ற உத்தர பாகததினபடிப் பிறப்பு, குணம், சாதி, தொழில் முதலான விக ற்பங்களை நாடாது, உயிாக கொலையினிடத்துச் சமானமாகத் தண்டிப்பதே தகுதி , என புத்திரன் தேரி லேறிக்கொண்டு செல்வச் செருக்கிஞல் மறதி பற்றியே இப்பசுவின் கன்றைக்

கொன்றான், ஆதலால் இவன் காக்கையேறிப் பனம்பழம் விழுந்ததுபோல வியாஜமானவனு மல்லன், அமுத மூட்ட விஷமானதுபோல நன்மை செய்விக்கப்போய்க் கொலைக்குக் காரணமானவனு மல்லன், ஆனை மதப்பட்டு அடவி யழிந்தததென்று நீர் சொல்லிய நியாயத்துக்குச் சரியாக விருக்கின்றான். ஆதலால் இவனைக் கொல்லவதேமுடிவு" என்று சொன்னார்.

அது கேட்டு மற்றொரு மந்திரியானவர் அரசனைத் தொழுது "மகாராஜனே! சுருதியில் எல்லா வுயிர்களையும் உயர்வு தாழ்வு நோக்காது சமனாக நோக்கவேண்டுமென்று உத்தரபாகத்தில் விதித்திருக்கின்றது அந்தணரொழுக்கத்துக் கன்றி அரசரொழுக்கத்துக்குப் பொருந்தாதே, அதுபொருந்துமானால் பிராமணர் முதலான குலாசாரமும், பிரமசாரி முதலான ஆசிரம தருமமும், பெரியோர் சிறியோர் நல்லவர் தீயவர் என்கிற கிரமப்பாடுகளும் வேறுபட்டு, உலகநிலை தவறி, அரசாட்சி மழுங்கி விடுமே. இது ஒழுக்கத்தைக் கடக்கின்ற குற்றமென்று சொல்வதற்கு இடங் கொடுக்குமே, ஆதலால் பூர்வபாகத்தில் விதித்த விதிப்படி அற நூல்களிற் குறித்த நியாயங்களைக்கொண்டு தீர்ப்பிடுவதே நெறியாகும்" என்று சொன்னார். அதுகேட்டு மநுச்சோழர் நகைத்து "அமைச்சரே, நீர் வழிக்குத் துணையாக வருவானபோல வந்து நடுக்காட்டிற் பயங் காட்டிப் பணம் பறிக்கின்றவன்போலப் பயங் காட்டுகின்றீர். பரமேசுவரன் அவ்வவ்வுயிர்களிடத்திலும் வேறுபடாமல் விளங்குகின்றபடியால் எவ்வுயிர்களையும் பொதுவாக நோக்கவேண்டுமென்ற உத்தரபாகத்தின் விதியை நான் அனுசரித்துக்கொண்டது உயிர்க் கொலையாகிய பாவ நிவர்த்திக்கு மாத்திரமே யல்லது மற்றொன்றிற்கு மல்ல. இக்கருத்தை யறிந்து கொள்ளாமல் கருத் தறியாதவன் சொன்னதே கொள்வானென்பதுபோலக் கொண்டு ஒழுக்கங் கடந்த குற்றம் வருமென்று கூறினீர்.

ஆனால், மற்றவை யெல்லாம் நிற்க; கொலைப்பாதக நிவர்த்திக்கு மாத்திரம் எவ்வுயிர்களையுஞ் சமமாகக் கொள்ளவேண்டுமென்பது எவ்வகையா லென்பீரேல், உயிர்க ளெல்லாஞ் சிற்சத்தியி னுருவ மாகலானும், எல்லாவுயிர்களுக்கும் இறைவனே

தருகரணங்களைக் கொடுத்தாலானும், அவனது சிற்சத்தியாகிய வுயிர்களை அவன் கொடுத்தருளிய உடம்பில நின்றும நீக்குதல் நினைக்கப்படாத அபராதமாகலானும், எந்தெந்த உயிர்களும் இயல்பினாலல்லாமல் இம்சையினால் உடம்பைவிட்டுப் பிரியும படி நேரிட்டால் அந்தந்த வுயிர்களுக்கும் அவ்வவ் வுடம்பை விட்டு நீங்கும்போ துண்டாகும வருத்தம் பெரிதாக விருக்கு மாகலானும், அன்றியும கொலை செய்யுமிடத்துக் கரும்பையும் எள்ளையும் ஆலையிலுஞ் செக்கிலும் வைத்தாட்டும்போது நெரு க்கிலகப்பட்டு அரைப்பட்டு நசுக்குண்டு சின்னபின்னப்பட்ட அக்கரும்பிலும் எள்ளிலுமிருந்து ரசமும நெய்யும் எப்படிக் கல ங்கிவருமோ அப்படியே உடல் நசுக்குண்டு அரைப்பட்டுச் சின் னமாக அதிலிருந்தும் நடுநடுங்கி அறிவு கெட்டுத் திகைப்படை ந்து கலங்கி வருவது எவ்வுயிர்களுக்கும பொதுவாகலானும், தமக்குக் கொலைநேரிடுவதை அறிந்தபோது உடம்பு நடுங்கியும பதைத்தும் வியர்த்தும் தடதடத்துத் தள்ளாடியும் கால சோர்ந் தும் கண்கலங்கியும் இருளடைந்தும் காதுகள் கும்மென்று அடைபட்டும் நாசி துவண்டும் வாய் நீருலர்ந்தும் நாக்குழறியும் வயிறு பகீரென்று திகிலடைந்தும் மனந்திகைத்தும் பறையடி த்தாற்போற் பதபதவென்றடித்துத் துடித்துத் துக்கமுஞ்சோர் வுங்கொண்டு மயங்கவும, பாய்மரச் சுற்றி லகப்பட்ட காகக்கை போலவும், நீர்ச்சுழியி லகப்பட்ட வண்டுபோலவும், சுழல்காற் றில் அகப்பட்ட துரும்புபோலவும உயிர் சுழன்று சுழன்று அலையவும் உண்டாகின்ற பயங்கரம் எவ்வுயிர்களுக்கும் இயல் பாகலானும், இறந்த வுடன் அவ்வுயிர்கள் இறப்பினாற் பட்ட இம்சையுமன்றி யுடனே பிறப்பினாலும் வருத்தமடைந்து துக்க ப்பட வேண்டு மாகலானும் நாம் வேண்டி ஒருயிரைப் பிறப் பிப்பதற்குச் சுதந்தர மில்லாதபடியால் நாம் வேண்டி ஒருயிரை யிறப்பிப்பதற்குஞ் சுதந்தரமில்லை, இறப்பிப்பதற்கும் பிறப்பி ப்பதற்கும் இறைவனே சுதந்தர முள்ளவனென் றெண்ணு மல் ஆகாமியத்தாற் கொலை செய்வதனால் மீளா நரகம் நேரு மென்றறிந்து கொள்வீர் ஆதலால் எவ்வுயிர்களிடத்துங் கொலை ப்பாதகத்தைச் சமமாகக் கொள்ள வேண்டும். இந்த நியாயத்தி ன்படி என்புதல்வனைப் பழிக்குப் பழியாகக் கொன்று விடுவதே முடிவு" என்று சொன்னார்.

அது கேட்டு, வேறொரு மந்திரியானவர் மநுச்சோழனை வணங்கி "அரசனே! உமது பெயரினால் விளங்கும் மநுநூலிற் குடுமியையும், முச்ரோமத்தையும் க்ஷவரஞ்செய்து, தான் கொன்ற பசுத்தோலைப் போர்த்துப் பசுமந்தையினிடத்தில் வாசஞ் செய்து கோசலத்தினால் ஸ்நானம்பண்ணி யிந்திரியங்களை யடக்கியிருத்தல், கஞ்சிகுடித்தல், அவிசுடண்ணியுண்டல், பட்டினியிருத்தல், பசுமந்தையினுடன்போதல், பசுக்களுக்கு உபசாரஞ் செய்தல், பசு தானஞ்செய்தல் முதலான செய்கைகளைப் பசுக்கொலை செய்தோர்க்குப் பிராயச்சித்தமாகச் செய்விக்கவேண்டுமென்று விதித்திருக்கின்றதே, அதற்கு மாறாகப் புதல்வனைக் கொலை செய்வீரானால் விதி மாறாட்டமென்னுங் குற்றம் வருவதாகத் தோன்றுகின்றதே" யென்றுசொன்னார்.

அது கேட்ட மநுச் சக்கரவர்த்தி யானவர், "மந்திரி! நீர் சொன்னது பால்வேண்டி யழுகின்ற குழந்தைக்குப் பழத்தை எதிர் வைத்துப் பராசக்குக் காட்டுவதுபோ லிருக்கின்றது. விதி மாறாட்டமென்னுங் குற்றம் வருவதாகத்தோன்றுகின்றதென்று சொன்னீர். அந்த மநுநூல் அநித்தியமாகிய தேகத்தில் அபிமானமும், அசுத்தமாகிய பிரபஞ்சபோகத்தில ஆசையும் வைத்த காமிகளுக்கே அவ்விதி கூறியதல்லது நித்தியமாகிய சிவத்தில் அபிமானமும், சுத்தமாகிய சிவபோகத்தி லாசையும் வைத்த எனபிதா மூதாதை முதலானவர்களுக்குக் கூறியதல்ல. உயிர்க் கொலை நேரிட்டால் உயிர் விடக் கடவ ரெனறே குறிப்பினாற் கூறி யிருக்கின்றது என பிதா மூதாதைக்கு எவ்விதியோ அவ் விதியே யெனக்கும் என்புத்திரனுக்கும் வேண்டத்தக்கது. ஆதலால் விதி மாறாட்டமாகாது. இந்த நியாயத்தால் என் புத்திரனை யிழந்துவிடுவதே முடிவு" என்றுசொன்னா.

அதுகேட்ட மற்றொரு மந்திரியானவர் மகாராஜனைவணங்கி "உலகந்தோன்றியது முதல் இதுபரியந்தம் தெய்வ கடாட்சத்தினாலும் வல்லமையினாலும் நீதியுடன் உலகாண்ட அரசர்கள் தாங்கள் ஆளுங் காலங்களிற் பசு முதலான மிருகவர்க்கங்களுள் ஒவ்வொன்றை அகங்காரத்தால் அடித்துக்கொன்ற அந்நியமானவர்களையும் பிராயச்சித்தஞ் செய்வித்தார்களே யல்லது

கொலை செய்வித்தவாக ளுண்டென்று கேட்டதில்லை. அப்படி யிருக்க உமது புத்திரன் இந்தப் பசுவின் கன்றைக் கொல்ல வேண்டுமென்று கருவுகொண்டு கொன்றவ னல்லன். நீரெப்படி யவனைக் கொலைசெய்யும்படி தீர்ப்பிடலாம்? அவ்வாறு தீர்ப்பிட்டால் முன்னோர் செய்கைக்கு முரணானதெனனும் குற்றமுண்டாகுமே" என்றார். அதுகேட்டு மநுசசோழரானவர் "மந்திரி! நீர் மரபறியாதவன் மணம பேச வந்ததுபோற பேசவந்தீர். முன்னோர் செய்கைக்கு முரணானதெனனும் குற்றம் வருமேயென்றீர். ஆனால் நான் சொல்வதை நன்றாகக் கேளும் பூர்வம் என் முன்னோர்கள் ஆளுங் காலங்களில் இப்படிப்பட்ட கொலை நோநததேயில்லை ஏகதேசங்களில ஒவ்வொரு கொலைப் பாதகம் நேரிட்டபோது தம முயிரையுங் கொடுததுப பழிக்கு ஈடுகாட்டியிருக்கின்றார்கள. அவர்கள் நிற்க, மற்ற அரசர்களோ வென்றால தாங்கள ஆளுங் காலங்களில தேசாசார முதலான கற்பனைகளைப்பற்றி நூதன நூதனமான நியாயங்களை யேற்படுத்திக்கொண்டு அவைகளின்படி நடத்தினார்கள். அவ்வரசர்கள என்னோடு சேர்க்கப்பட்டவர்களல்லர். ஆதலால, என் தீர்ப்பின்படி நடத்துவதே துணிவு" என்றார் அதுகேட்டு மற்றமந்திரிக ளெல்லாம சோந்து வணங்கி நின்று, "மஹா ராஜனே! கூறியதேகூறுகின்றாகளென்று கோபஞ்செய்யாமல யாங்கள சொல்லும் வார்த்தையைக் கேட்டருளவீராக. இந்தப்பசுவோ ஐயறிவுள்ள மிருக வர்க்கத்துள் ஒன்று, இது பெற்ற கன்றோ பால் கொடுத்தற்குரிய பசுவாக்கதத தன்று; ஏருழுதற்குரிய எருதாகத்தக்க சேங்கன்று. உமது புத்திரனோ ஆறறிவுள்ள ஆண்மக்களிற் சிறந்த நலலறிவுடையவன. அவனோ அக்கன்றைக்கொல்ல வேண்டுமென்று கொன்றவனல்லன். இக்கொலையோ கன்றினுடைய ஊழ்வினையென்று உலகமெல்லாஞ் சொல்லும். ஆதலால், இதற்குத் தக்க பிராயச்சித்தஞ் செய்விப்பதே முறை" யென்று சொன்னார்கள். அதுகேட்ட அரசன், "மந்திரிகளே, நீங்கள் உண்மையைக்கண்டறிந்து சொல்வதற்குச் சக்தியற்றவர்கள்போல் இலேசாகச் சொல்லுகின்றீர்கள். நல்லது நான் சொல்லுகின்றதைக் கேளுங்கள். இப்பசுவோ ஐயறிவுள்ள மிருகவர்க்கத்தி லொன்றென்று சொன்னது நன்றா யிருக்கின்றது.

உங்கள் நியாயம உயர்வு தாழ்வுகளை உயிர்களின் அறிவினிட தது வைத்து, தாழ்நத அறிவுளள மிருகங்களைக் கொன்றால் பிராயசசித தமெனறும், உயாநத அறிவுளள மனிதர்களைக கொனறால கொலைசெயவதென்றும சொல்லுகின்ற உங்கள வாாதததையினபடியே இபபசு மனிதரறிவைபபாாக்கினும் உய ாநத அறிவுள்ளதாக விருககினறது. எவ்வாறெனில், எநத உல கததில் எநதக காலததில் எநதப் பசு இநதப் பசுவைபபோலக கனறிறநததைக குறிதது ஆறறப்படாத துககததோடும் அதி காரிகளாலும, பகைவராலும, அயலாராலும், மறற வுயிாகளா லும் ஒருவாககுக குறைநேரிட்டால அககுறையை அரசன, தலை ககுத தெரிவிபபதற்கு அரணமனை வாயிலில ஆராய்சசி மணி கட்டுவிததிருககிறுனென று சாதாரண மனிதாகளாலும அறிய பபடாத இநதக காரியததை யறிநது வநது அந்த மணியைக கொம்பினைலடிததுச் சததமெழுப்பிக கதறிக் கணணீா வடித்து க்கொண்டு நினறது? இதனை யெப்போதாவது கேட்டிருக் கினறீாகளோ? இலலையே. இநதப்பசுமாததிரம் அப்படியறிந்து செயததை யின்றுபாாததுநினறீாகள.ஆதலால இது முன் தவக் குறையால் பசுவுடமபெடுததாயினும் மனிதப்பிறப்பில உயா குலததில் மேலான அறிவோடு பிறநதிருக்கிறதாகவே கொள்ள வேணடும். அனறியும், பசு எலலாப் பிறபபிலும் உயாவு உள்ள தென்றும், அதன கொம்பின அடியிலே பிரம விஷ்ணுக்கள் இருககினறாாகளெனறும், காவிரிமுதலான புணணிய தீாத்தங் கள் அந்தக் கொம்பி னுனியில இருககின்றனவென்றும், சிவ பெருமான சிரசிலும், சிவசததி நெற்றியிலும் இருக்கின்றார்க ளெனறும, சுப்பிரமணியக கடவுள் நாசியிலும், அசுவனிதேவர் காதுகளிலும், சநதிரசூரியர் கண்களிலும், வருணன் நாவிலும், சரஸ்வதி குரலிலும, கநதருவா மாாபிலும, இநதிரன் கழுத்தி லும, உருத்திரர் முதுகிலும், சதத மாதர்கள் குறியிலும், இலக் குமி குதததிலும், கங்கை மூத்திரததிலும், பூமிதேவி வயிற்றி லும், யமுனை சாணத்திலும், திருப்பாற்கடல்முலையிலும், யாகா க்கினி வயிறு முகம் இதயம் எனனும் உறுப்புகளிலும, அருந் ததி முதலான கற்புள்ளவர்கள் உடம்பிலும் இருப்பார்களெ ன்று சொல்லியிருக்கின்றதே. அன்றியும், பரமசிவன் திருமுடி

கு அபிஷேகஞ்செய்ய யோக்கியமான பால்முதலானதிரவியங் களைக் கொடுக்கின்றதே, அன்றியும், திருவெண்ணீற்றின் காரணமான திரவியம் பிறப்பதற்கும் இடமாகவு மிருக்கின்றதே அன்றியும் நான்குவேதமும் கால்களாகவும், கருமமும் ஞானமும் கண்களாகவும், ஆகமங்களும் சாத்திரங்களுங் கொம்புகளாகவும், தருமமே உடலாகவும், தவமே நடையாகவுங் கொண்டு பரமேசுரனுக்கு வாகனமாக விளங்கிய தருமவிடபத்துக்கு இனமாகவும் இருக்கின்றதே. இப்படிப்பட்ட மேன்மையுள்ள பசுவை ஐயறிவுடைய மிருக வர்க்கத்துள் ஒன்றென்று சொல்லத் தகுமோ? இதன் கன்றோ பால் கொடுத்தற்குரிய பசுவாவதில்லை, ஏருழுதற்குரிய எருதாகத்தக்க சேங்கன்று என்று சொன்னீர்கள். தேவர்களெல்லாம் பிறப்பதற்குத் தவஞ்செய்கின்ற மகத்துவமுள்ள இந்தத் திருவாரூரிலே பிறந்த எல்லா உயிர்களும் சிவகணங்களென்கிற சித்தாந்தப்படி இந்த க்ஷேத்திரத்திலே பிறந்த இக்கன்றைச் சிவகணமென்று கொள்வதை விட்டு, சேங்கன்றென்று சொல்லலாமோ தகுமோ? புத்திரனோ, ஆறறிவுள்ள ஆண்மக்களிற் சிறந்த நல்லறிவுள்ளவனென்றீர்கள் சிவதரிசனஞ் செய்யத் தேரூர்ந்து போய்ச் செல்லமறைப் பின்றற் கண் மறைந்து கன்றைக் கொன்றவன் நல்லறிவுள்ளவனென்று சொல்லப்படுவனோ? கன்றிறந்ததை ஊழ்வினையென்று உலகஞ் சொல்லுமென்றீர்கள், பிராரத்துவ வாதிகளேயல்லாமல் காமக்குரோதாதிகளாற் பாவங்களைச் செய்வதற்குச் சீவனே ஆகாமிய கர்த்தாவென்று கொள்கிற உத்தம மார்க்கத்தையுடையோர்கள் ஊழ்வினையென்று சொல்வரோ? இதற்குத் தக்க பிராயச்சித்தஞ் செய்விப்பதே முறையென்றீர்கள்; மலையை யெடுத்துண்டு வயிறு நோகின்றவனுக்குச் சுக்கிடித்துக் கொடுக்கின் அது, சொஸ்தப்படுமோ? அதுபோலக் கொலைப் பாதகஞ் செய்தோர்க்குப் பிராயச்சித்தஞ் செய்யின் அப்பாவம் நிவர்த்தி மாமோ? அவ்வாறு செய்வேனானால் மீளா நரகத்தில் என் புத்திரனை விழுத்துவதுமன்றி, யானும் விழுந்து வருந்துவேன், இவ்வுலகத்தினும் என்றும் மீளாத பழிக்கு ஆளாகச் சமைவேன், அன்றியும் எண்ணிறந்த பெருமை பெற்ற இரவி குலத்திற்கும் என்னை யடுத்திருக்கின்ற வுயிர்களுக்கும் ஓரிழுக்கு

வார்த்தையு முண்டாககினவனுவேன. ஆதலால் இனிஎன் சொல்லுக கிரணடில்லை, இநதப்பசுவின கன்றைக் கொனறபழிககு ஈடாக என புததிரனைக கொலை செய்வதே நிசசயமாகிய தீர்ப்பென்று சொலலிவிட்டு, பினபு மந்திரிக்குளகலாவல்லபனென்கிற மந்திரியைப் பாரதது, மநதிரி! எனபுததிரனை யழைததுப் போய் அநதக் கன்று இறநது கிடக்கினற வீதியிற் கிடததி, நீ தேரி லேறிககொணடு அவ னுடமபினமேல தேர்ச் சககரமேறுமபடி செய்து, கொலை செயது வருவாயென்று கட்டளையிட்டார். அபபோது மறற மநதிரிக ளெல்லாம கை நெரிததுக் கொண்டு கணகளிலே நீரரும்ப மனங்கலஙகிப பிரமைகொணடு நின்றாரகள.

கலாவல்லப னென்கிற மநதிரி யானவன் கடுந் தவம் புரிநது பெறற கவுத்துவ மணியைக கடலி லெறிநது விட்டுவா வெனறும், பல நாள வருநதி வளாதத பஞச வாணக கிளியைப் பருநதுக கிரையிட்டு வாவெனறும, செய்தற்கரிய தவஞ்செயதுபெற்ற தேவாமுததததைச் சேறறிற்சழிதது வாவென்றும சொலலக கேட்டவனபோல் திடுககிட்டு உணர் வழிநதும, திகைப்பூணடு மிதிததவனபோல மயங்கி நினறும் சற்று உணர்வுதோனற, அது விஷயததில மனமிலலாதவனுயிருநதும் அரசன் ஆணையைத தடுப்பதறகு அஞசி வணஙகிவிடைபெற்றுக் கொணடு, அவ்விடம் விட்டுப் புறப்பட்டுத தளாநத நடையோடு முகங கருகி, நெடுமூச்சு விட்டுக்கொணடு சிவ சிவா! சம்போ! சமபோ! இநதப்பாதகஞ் செயயததானோ நான மநதிரியாக ஏற்பட்டேன! கொலையென்று சொல்லுகினறோர்களைப் பார்ததாலும் பயஙகொளளுகின்ற எனக்குததானோ இப்படிப் பட்ட விதி வரவேணடும்! இநதக காரியததைச செய்யாது விடுவோமெனறால் அரசன் கட்டளையைக கடநதானென்னுங் குற்றம் நேரிடுமேயென்றும், அலலது செய்வோமென்றால் நமது உயிர்போற் சிறந்த வீதிவிடங்கன விஷயததில் எப்படிக் கொலை செய்யத துணி வுண்டாகுமென்றும, எண்ணி யெண்ணி என் மனம் இருதலைக் கொள்ளிககுள் அகபபட்ட எறும்புபோல் திகைக்கின்றதே! இதற்கு என்னசெய்வேன், என்னசெய்வேன் என்று வருந்தி வருந்தி யொருகால் முன் வைப்பதும, மற்றொரு

கால் பின் வைப்பதுமாகி ஊச லாடுகின்றவனைப்போல் அலைந் தும், வேந்தன் விஷமுண்ணெனக் கட்டளையிடினும் உண்ண வேண்டிய உரிமை நமக்கிருக்கிறபடியால் போய்த்தொலைபபோ மென்று சற்றே நடந்து, எண்ணுதற்கும யோக்கியமல்லாத இப் பாதகததை யெப்படிச் செய்வோம் என்று சறறே நின்று நடைத தூக்கங் கொணடவன போல தெளிந்தும், மயங்கியும, பித்தம் பிடித்தவனபோல் பிதற்றியும கண்ணீர சொரிந்து கலங்கினவ னுகிப் பினபு தெளிந்து, அரசன நமக்குத் தந்தை யாதலால் வீதிவிடங்கன செயத குற்றத்தை நாமேறறுககொணடு நமமுயி ரைக கொடுததுவிடுவோமென்று துணிவு கொணடு, அககன்று இறந்துகிடக்கிற வீதியினிடத்து அணைகடந்த வெள்ளமபோல அதி வேகமாக வந்து நின்று, தன்னரையிலிருந்த உடைவாளை யுறையிலிருந் துருவி யெடுத்துக் கொணடு, தனது கழுத்தில வைத்து, ஊட்டியை யரிந்துகொணடு உயிரிழந்து விழுந்தான. அதுகண்டு சில ஒற்றாகள் அதி சீக்கிரமாய்பபோய் மநுசசோழ ரிடத்தில ஆணடவனே! தேவரீரக்குக கணபோல விளங்கிய கலாவல்லபனென்னும் மந்திரியானவர் சேங்கன்றிறந்து கிடக் கின்ற தெருவிற்போய அரையிலிருந்த உடைவாளைகொணடு தமது கழுத்தை யரிந்துகொண டிறந்துவிட்டாரென்று விண் ணப்பஞ் செய்தாாகள். அதுகேட்ட அரசன அளிந்த புண்ணில் அம்புபட்டதுபோல் துடிதுடித்து, மிகவு மனங் கலங்கி ஒகோ இதென்னபாவம்! இதென்னபாவம்! ஐயோ! கலாவல்லபனென் கிற மந்திரியானவன் நானிட்ட ஏவலைசசெயவதற்குச சம்மதித் தவன்போல் சென்றது, நம் மரசனுக்குக் கன்றைப் பற்றி வந்த பழிமாத்திரம போதாது, நாமும் பழிசுமததுவோமென நினைத்து ததானோ! எனக்கு நேரிட்ட இடரை யறிந்தும் எரியுங்கொள்ளி யை யேறத் தள்ளுவது போலவும, நீணடெரியும நெருப்பில் நெய்விடுவதுபோலவும், அவ்விடருக்குமே விடருண்டாகும்படி செய்தானே! கப்பல் உடைந்து கலங்கும் போது தெப்பமும், உடைந்ததுபோல், கன்றின் பழிக்குக கலங்கும்போது மந்திரி பழியும் வளைத்துககொண்டதே! எனக்கு வந்த துன்பமெல்லாந் தனக்கு வந்ததாக வெண்ணி, என்னை இரவும்பகலும் காத்திரு ந்த மதி யுள்ள மந்திரியை யினி எக்காலத்திற் காண்பேன்!

இதைக் கேட்டவர்களெல்லாம் இதென்ன கொடுமையோ! கொள்ளை கொண்டவனைவிட்டுக் குறுக்கே வந்தவனமேற் குற்றம் நாட்டியதுபோலவும், கொண்டமனையாளிருக்கக் கூலி வாங்க வந்தவளைத் தாலிவாங்கச் சொன்னதுபோலவும், பசுங்கன்றைக் கொன்ற தன் புதல்வனிருக்க, அவனைவிட்டு அப்பழியை அமைச்சன்மேல் வைத்து அவனுயிரை வாங்கச் சொன்ன இவ்வரசன் அநியாயக்காரனென்று இகழ்ச்சி செய்வார்களே! அறிவில்லாதவன் செய்தகாரியம் பயன்படாதது மாத்திரமோ! பழியும் பாவமுங் கொடுக்குமென்ற பெரியோர் வார்த்தைக்கு இலக்காயினேனே! ஐயோ! நான் என்ன காரியஞ் செய்தேன்! திருவாரூர்ப் பூங்கோயிலினிடத் தெழுந்தருளிய தெய்வமே! அடுத்தவர்களுக்கு அருள் செய்கின்ற ஆண்டவனே! உன்னை நம்பியிருக்கின்ற அடியேனை இப்படியுஞ் சோதனை செய்யலாமோ! உன் திருவடிகளுக்கு ஆளாகி யிருக்கின்ற அடியேனை இப்படிப்பட்ட பழிக்கும் ஆளாக்கலாமோ என்று பலவிதமாகப் புலம்பிப் பரதவித்துக்கொண்டு பின்னே துக்கந் தருவதான காரியங்களை முன்னே அறிந்து அக்காரியத்தைச் செய்யாது விடவேண்டும், ஆலோசித்தறியாது செய்துவிட்டால் அதுபற்றித் துயரப்படாமல் மேல் செய்யத்தக்க காரியங்களை ஆலசியப்படுத்தாமல் செய்யவேண்டுமாதலால், வருவது தெரியாது மந்திரியை யனுப்பிய நாம் துக்கப்படுவதிற் பயனென்ன? இனி நாமே போய்ப் புத்திரனைத் தேர்க்காலி லூர்ந்து, மந்திரி பழிக்கு நம்முயிரைக் கொடுத்து விடுவோமென்றெண்ணி, அரண்மனைக்குப் புறத்தில் வந்து, தமது புத்திரனை யழைத்து வரும்படி காவற்காரர்களுக்குக் கட்டளையிட்டார்.

அவர்கள் கண்ணீர்வடிந்த முகத்துடன் ஐயோ! மநுநீதி தவறாத மன்னவனுக்கும் இப்படிப்பட்ட ஆபத்து நேரிடலாமோ! நமது இளவரசனாகிய வீதிவிடங்கனிடத்திற் சென்று, ஐயா! உம்மை யரசன் அழைத்துவரச் சொன்னாரென்று எவ்வாறு சொல்வோம்! என்ன செய்வோமென்று துயர் கொண்டு வீதிவிடங்கனிருக்கும் அரண்மனைக்குச் சென்றார்கள். அதற்கு முன்னதாகவே, பெரியோர்களிடத்துப் பிராயச்சித்த விதியைக் கேட்கப்போன வீதிவிடங்கன், தமது பிதாவினிடத்தில் பசுவா

னதுவந்து முறையிட்ட சமாசாரத்தை ஒற்றர்களாலே கேள்விப்பட்டு, இனி நமக்கென்ன பிராயச்சித்தமிருக்கின்றது ! நமது பிதாவானவர் செய்கிற தீர்ப்பின்படி நடந்துகொள்ளுவோமென்று தேகமெலிந்து, மேனி வேறுபட்டு, மனந்தளர்ந்து, முகஞ்சோர்ந்து, தனது அரண்மனையினிடத்து வந்திருந்தான். அப்போது அரசன் அனுப்பிய காவற்காரர்கள், அவ்வீதிவிடங்கனைக்கண்டு, கைகுவித்து எதிர் நின்றார்கள். அவர்களைப் பார்த்து நீங்கள் என்னகாரியமாக என்னிடத்தில் வந்தீரகளென்று கேட்க, அவர்கள் ஒன்றுஞ் சொல்லாது ஊமைகளைப் போல விம்மி விம்மி யழுது கண்ணீர் வடித்துக்கொண்டு நின்றார்கள்.

அதுகண்டு வீதிவிடங்கன், இவர்கள் ஏதோ ஒரு துன்பமான சமாசாரத்தைச் சொல்ல வந்தவர்கள், அதனால் நாவெழாமல் நடுங்குகின்றார்கள் என்று அறிந்து, ஓ காவற்காரர்களே ! வந்த காரியம் இன்னதென்று சொல்லாமல் துக்கப்படுவதில் பலனில்லை, அந்தக்காரியம் எனக்குத் தெரியும், ஆயினும் துயரப்படாமல் சொல்லுங்களென்றான். அதுகேட்டு, ஐயா ! எப்படிச் சொல்வோம்! என்னசெய்வோம்! எங்கே போவோம்! எல்லார் குடியையுங்கெடுக்க விருந்தோ தாட்சண்யமில்லாத தலையீற்றுப்பசுவானது ஒன்று வந்து ஆராய்ச்சி மணியை யசைத்து, இனி உலகத்தை ஆளவாரில்லாமல் அழிந்துபோகும்படி உம்மை யரசன் அழைத்துவரச் செய்வித்தது என்று சொன்னார்கள். அதுகேட்டு வீதிவிடங்கனைச் சூழ்ந்திருந்த உறவினர், சிநேகர் முதலானோரெல்லாம் இப்படிப்பட்ட அவதி நேரிடத்தானோ தியாகேசர் கோவிலுக்குப் போகத் தொடங்கியது! எள்ளளவும் இப்படி வருமென்று அறியோமே ! இதற்கு என்செய்வோமென்று அழுது சோர்ந்தார்கள். அந்தப் பிரகாரமே அரண்மனையிலுள்ள மற்றவர்களும் புலம்பி ஆவலித்தார்கள். இந்த அழுகையொலியை வீதிவிடங்கன் தாயானவள்கேட்டு, இதென்ன காரணமென்று விசாரித்து, இன்னகாரண மென்று அறிந்து, கொழுகொம்பற்ற கொடியைப் போல் கீழே விழுந்து, மூர்ச்சையடைந்து, சற்றே யறிவு வரத் தெளிந்து, பாவியாகிய விதியென் பாக்கியத்தை யழித்ததே, தீமையாகிய வினைப்பயன் என் செல்வத்தையழித்ததே, வஞ்சமாகிய ஊழ் என் வாழ்வை

யழித்ததே பலநாள வருநதிப பெறற என வயிறு பற்றுகின்ற தே! பகீரென்று பதைககின்றதே! ஐயோ, என் புததிரன் செய்த குற்றததிறகு எனனைக கொன்ருலாகாதோ என்று பலவித மாகச்சொலலிக கைநெரிததுக, கணணீர்விட்டு, வயிறு பிசைநது, மாரடித்து, வாயிலறைநது, மனமபதைதது, கோவென்று அழுதழுது புலம்பினுள. அப்போது வீதிவிடங்க னென்கிற இராஜபுததிரன, அழுகின்ற தாயமுதலானவர்களைப பாாதது, வீணுக நீங்கள் அழுதுபுலம்புகின்றதினுல என்னபிரயோசனம்! பிரம தேவன் முதலான கர்த்தர்களுககாலுைம விதியைக் கடக்கக்கூடுமோ! எலுமபு நரம்பு தோல முதலான அசுததங்களாற் கட்டிய இநதச் சிறுவீட்டை நிலையென்று நமபப்படுமோ! என்று பிறந்தார்களோ அன்றே யிறந்தார்க ளென்று நினைக்க வேண்டும். ஆறிலுஞ் சாவு, நூறிலுஞ் சாவெனறும, நிலத்தில் முளைதத பூணடுகள நிலததிலே மடியுமெனறும, சாமானிய ரான அசேதனாகளும சொல்லிக் கொளளுகின்ருர்களே, அறிவுளள உங்களுககுத தெரியாமற் போன தெனன? இதுபற்றி யெவ்வளவுந துயரப்படவேண்டுவதிலலையென்று பலவிதமான உறுதி வாாததைகள கூறி, அவ்விடததிலிருநது புறப்பட்டு மனதில் நாணமும நடுககமும் உணடாகத தநதையாரிடத்திற்குப்போய்த தொழுது வணங்கித தூரததே நின்ருன. அப்படி நின்ற புதல்வனை மநுச்சக்கரவர்ததியானவா நேரே பாராதவராய் வேருெருவன முகததைப் பாாதது, இவன இளஙகன்றை யெவ்வாறு கொன்ருனே, அவ்வாறு கொலைசெய்யபபடுதற்குத் தக்க குற்றவாளி யாயினு னென்ருா. அபபொழுது புததிரன பசுங் கன்றைக் கொனற பாவியாகிய நான அப்போதே உயிா விட்டுப் பழிக்குப் பழி சரிக்கட்டுவேன், ஆனுல், தேவரீா கட்டளை யெப்படி நடப்பிக்கிறதோ, அப்படியே நடப்போமென்று அக்கட்டளையை எதிர்பாாததிருநதேன் எனறு விண்ணப்பம் பண்ணிக் கொண்டான் உடனே அரசன் கொலை வீரர்களை யழைப்பித்து இநதக குற்றவாளியை ஏறபாட்டின்படி கடுங் காவல்செய்து கன்று இறந்துகிடக்கின்ற வீதியிற்கொண்டுபோய்க் கிடத்துங்களென்று கட்டளை யிட்டார். அநதக் கட்டளைக்கு அஞ்சி அவ்வீரர்கள் உருவிய கததியோடு சூழ்நது நடுவே ராஜ

புத்திரனைக் காவல்செய்து நடத்திக்கொண்டுபோக மநுச்சக்கர வாத்தியும் மலைபோல உயர்ந்த வொரு தேரிலேறிக்கொண்டு பின்னே நடந்தார். அதுகண்ட அந்நகரத்திலுள்ள ஜனங்களெல்லாம் இந்த இராஜகுமாரனுக்கு ஐசுவரியமும் அழகும் அறிவும் குறைவில்லாது கொடுத்த தெய்வம் இடையிலே இந்தப்பழிக்கு ஆளாக்கச்செய்தது, நல்லவிதி நடுவேயிருக்கக் கோணிய விதி குறுக்கே வந்ததென்று சொல்வதற்குச் சரியாக்கியதே! இன்பத்தை யநுபவிக்கின்ற இளமைப்பருவத்தில் எடுக்கப்படாத பழி வந்து சூழ்ந்து, சோறுண்ணும்போது தொண்டை விக்கிக்கொண்டதென்பதுபோல துன்பத்தை யுண்டுபண்ணியதே! வெண்ணை திரண்டு வரும்போது தாழி யுடைந்ததென்பதுபோலக் கல்யாணக்கோலங் கொள்வதற்கு இசைந்துவரும் பருவத்தில் இச்செல்வத் திருமேனிக்குத் தீங்கு உண்டாகும்படி நேரிட்டதே! சிவதரிசனத் துக்குப் போனவிடத்தில் சேங்கன்றின் பழி வந்து "கிணறுவெட்டப்போனவிடத்தில் பூதம் புறப்பட்டது" போலத் தோன்றியதே! "கடைகொள்ளப் போகும்போது கள்ளனெதிர்ப்பட்டது" போல அருள் பெற்று வரப் போகும்போது இந்தப் புத்திரனுக்கு அந்தக்கன்றானது எமனைப்போல எங்கேயிருந்து எதிர்ப்பட்டதோ! இந்தக் குமாரனைப்பற்றி நமக்கெல்லா முண்டாகிய இரக்கம் பழி வாங்க வந்த பசுவுக்கு முண்டாயிருக்குமானால், ஆராய்ச்சிமணியை யசைத்து முறையிட்டுக்கொள்ளாதே! ஐயோ! இந்தப் பசுவானது சூரிய வம்சத்தை யழிக்கத் துசங்கட்டிக்கொண்டதே! இனி நம்மரசனுக்குப் பிற்காலத்தில் நீதியுடன் அரசாட்சி செய்யத்தக்க அரசனைப் பெறாமல் எல்லாவுயிர்களும் நிலைகடுமாறிநின்று மயங்குமே; இந்த இராஜபுத்திரன் முன்பு சேனைசூழத் தேரிலேறிவந்த மங்கலமாகிய கோலத்தைக்கண்டு மகிழ்ச்சி யடைந்த நாம் இப்போது இப்புத்திரன் காவல்சூழக் காலால் நடந்து வருகின்ற பரிதாபமாகிய கோலத்தைப் பார்ப்பதற்கு என்னபாவஞ் செய்தோமோ! இந்தப் புத்திரனுயிர்க்கு ஈடாக நம்முயிரை யெல்லாங் கொடுத்துவிடுவோமென்றாலும் அரசன் சம்மதிக்கமாட்டாரே! இந்தப் புத்திரன் உயிரிழந்தால் பின்பு அரசனும் உயிரிழப்பார். பின்பு நாமிருந்து என்னசெய்வது? இதற்கு முன் இறந்து விடுவதே சுகமாக

விருக்கின்றதே! ஆ! ஆ!! நம்மரசனைப்போல இப்படிப்பட்ட அருமையான நீதியோடு அரசுசெய்கிறவர்கள் முன்னு மில்லை, பின்னு மில்லையே! தியாகராஜப் பெருமான நமது இராஜனு டைய மனதைச் சோதிக்கும்படி இப்படிச் செய்வித்ததாகத் தோன்றுகின்றதே! தருமதேவதை நமது அரசனது உண்மையா கிய நீதியின் தன்மையைச் சோதிக்கும்படி இவ்விதஞ்செய்வி த்ததாகத் தோன்றுகின்றதே யென்று பலவிதமாக அவரவர்க ளுந் தங்கள் தங்களுக்கு நேரிட்ட ஆபத்தென்று நினைத்துப் புலம்பியும் அதிசயித்தும் நின்றார்கள்

ஆகாயத்தி னிடமாக இவ்விசயத்தைப் பார்க்கும்படி வந் திருக்கின்ற தேவர்களெல்லாம் இந்த மநுச்சக்கரவர்த்தியான வன் செய்யத்துணிந்த காரியம் இவர்க்கு முன்னிருந்த அரசர் களுக்குச் சொல்லத்தான் கூடுமோ? அல்லது நினைக்கத்தான் கூடுமோ? இம்மனிதர்களைப் பார்க்கிலும் உயர் பிறப்பினராகிய நம்மவர்களுக்குத்தான் செய்யக்கூடுமோ? இவ்வரசன் நீதியிலும் மனோதிடத்திலும் சிறந்தவனாக விருக்கின்றான். இவனுக்குச் சிவகடாட்சங் கைகூடுமேயல்லது மற்றவர்களுக்குக் கூடுமோ? ஆயினும், இன்னும் நடக்கப் போகிற அற்புதங்களை யெல்லாம் பார்த்தறிவோமென்று புகழ்ந்துசொல்லி நின்றார்கள்.

இந்தப்பிரகாரமாகச் சொல்லிக்கொண்டு நிற்க மநுச்சக் கரவர்த்தியானவர் அந்தப்பசுங்கன்று இறந்துகிடக்கின்ற வீதி யிற் போய், தமது புத்திரனைக் காவல்செய்து, முன்னே நட த்திவந்த கொலைவீரர்களைப்பார்த்து, இனிக் காலதாமசம் பண் ணுமல இந்தப் பசுங் கன்றை யெடுத்து அப்புறத்தே வைத்து, அவ்விடத்தில் இவ்வீதிவிடங்கனைக் கிடத்தி வையுங்களென்று கட்டளையிட்டார் அதுகேட்டுக் கொலைவீரர்கள் மனம் பதை த்து மதிமயங்கி நின்றார்கள். அப்பொழுது தந்தையாகிய மநுச் சக்கரவர்த்தியின் கட்டளையைக்கேட்டு மயங்கிநிற்கின்றகொலை வீரர்களை வீதிவிடங்கன் பார்த்து, நீங்கள் ஏன் மயங்கி வருந்து கின்றீர்கள்? அந்தக்கட்டளையின்படி நானே செய்து கொள்ளு கிறேனென்றுசொல்லித், தியாகராஜப்பெருமான் சந்நிதிக்கெதி ராகத் திரும்பி, இரண்டு கைகளையுங் குவித்துச் சிரசின்பேரிம

வைத்துக்கொண்டு, சிறுபிள்ளைக்குத் திருப்பாற்கடலை யழைத்து க் கொடுத்த தியாக ராஜப் பெருமானே! அகண்ட பரிபூரண சச்சிதாநந்த சுயம்பிரகாச சாட்சாத்கார சிதாகாசசொரூப சின் மயனாகிய சிவசங்கரனே! அடியேன் பசுங் கன்றைக் கொன்ற பாதக னாயினேன். அதுவும் போதாமல் ஐயோ! எனக்கு நல் வழியைக் கற்பித்துக் கண்போல விளங்கிய நின்னடிமையிற்சிற ந்தவனாகிய மதியுள்ள கலாவல்லபனென்கிற மந்திரியையும் இற ப்பிப்பதற்குக் காரணமாகியு மிருந்தேனே! இப்படிப்பட்ட என் போல் பாவிக ளெங்கே யுண்டு? என் பிதா தண்டிக்கப்போகிற தண்டனை என் பாதகத்துக்குத் தக்க தண்டனையு மல்லவே! என்னசெய்வேன்! பாவியாயினும் எனக்கு வேறொரு கதியு மில் லாதபடியால், முன் தாயைக்கூடித் தந்தையைக் கொலைசெய்த வனது மாபாதகத்தை மன்னித்து அநுக்கிரகஞ்செய்ததுபோல், அடியேனுக்கும் அநுக்கிரகஞ்செய்யவேண்டும், என் பிதாவுக் கும் எனக்கும் உரித்தாகி யிருந்த மற்றவர்களுக்கும் என்னைப் பற்றிவந்த பழிபாவங்களை நீக்கியருளவேண்டும், என்பொருட்டு இறந்த மந்திரியை யெழுப்பிக் கொடுத்தருளவேண்டும், இதோ இந்தப்புலாலுடம்பைப் போட்டுவிட்டு வருகிறேன், என்னையுந் திருவடி நீழலிற் சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும், இந்தப் பிறப் பிலே யெனக்குத் திருவடிகிடையாதானால் மறுபிறப்பிலாயி னுங் கிடைக்கத் தக்க நல்லறிவும் பேரன்பு முள்ளவனாகப் பிறப்பிக்க வேண்டுமென்று சொல்லி, விண்ணப்பஞ் செய்து கொண்டு திரும்பி நின்று, மாதா, பிதா, குரு முதலானவர்களு க்கும் மனத்தினால் வந்தனஞ்செய்து, இம்மநுச் சோழருடைய செங்கோல் மாறாது நிலைபெற்றிருக்க வேண்டுமென்று இஷ்ட தெய்வத்தைப் பிரார்த்தித்துப் பஞ்சாட்சரத்தை யுச்சரித்து வடக்கே தலையும், தெற்கே காலும் வைத்து இரண்டு கண்களை யும் மூடி சிந்தையைச் சிவபெருமான் திருவடித் தியானத்தில் வைத்து யோகநித்திரை செய்பவன்போல உடம்பைக் கிடத்தி னன்.

அப்போது மநுச்சக்கரவர்த்தி யானவர் சிவத் தியானஞ் செய்துகொண்டு, தியாகேசர் சந்நிதியை நோக்கி, அடியேனை யாட்கொண்ட ஆண்டவனே! இவ்வீதி விடங்க னென்பவன்

பசுங்கன்றைக் கொலைசெய்தானெனபதுபிரததியட்சமாக கண்ம யென்று வெளிபபடட படியால, இநதக குறறவாளியின் கொலைப்பாதகந் தீரததகக தணடனை செயவதறகுச் சகதியில்லாத அடியேன, தேவரீா திருவுளபபாஙகினபடி மேலோா ஏற்படுத்திய தருமநூல்களில கொலைசெயதவனைக கொலைசெய்யக் கடவரென்று விதிததிருககிற விதியினபடி, விதிமாருட்ட முதலான குற்றங்களுககுச சிறிது மிடங கொடாமல, இவனைக கொலைசெய்யும்படி திரிகரண சுததியாகத தீாபபிட்டுககொண்டு, இதோ தோககாலிலூாநது கொலைசெயயத தொடங்குகின்றேன். இததீாப்பினிடததுத தேவரீா திருவடி சாட்சியாக என மனமறிநது யாதொரு பிசகும நேரிட்ட திலலை. எனனையு மறியாது எதாகிலுங குறை நேரிட்டிருககுமாளுல அதைததேவரீா மன்னிததுக கொள்ளவேணடும இநதக குற்றவாளியின பாபாதமாவை அப்பாபததினினறு நீஙகும வணணங தககதணடனை செய்விததருளி, மறுபிறப்பிலாயினும கடைததேறும வழியைக் கடாட்சிகக வேணடுமெனறு விணணப்பஞ் செயதுகொணடு, தேரிற கட்டிய குதிரைகளை விழுநது கிடககினற வீதிவிடங்கன கழுததடியிற் சககர மழுநதுமபடி நேராகமுடுககிக தேரை நடத்தினுர்.

அப்போது தேர்ச் சக்கரமானது வீதிவிடஙகனமேல அழுந்திக் கற கற வெனறு இழுததுக்கொணடு அதிக வேகமாகச செல்ல, உடல் குழமபிச் சினனுபினனப்பட்டு, நசுககுணடு, கையாற் பிசைந்து, ரசம் பிழிநத மாஙகனியின கோதுபோல உடல்வேறு உயிாவேருக இறநதான. அதுகணடதேவர்களெல்லாம் அருமையாகப பெற்ற புத்திரனை நோக்காமல் புணணியததை நோககிய கண்ணியவானே! உனககுச சுபகர முணடாவதாகவெனறு வாழ்ததிக கற்பகபபூமாரி பொழிநதாாகள. தேவதுநதுமிகள் அதிாநதன. அநநகரததாரெலலாம இப்படிபபட்ட நீதிசெலுததுகின்ற மஹாராஜனை என்னதவஞ்செயது பெறறுககொண்டோ மென்றும், ஐயோ! இனி எக்காலததில வீதிவிடங்கனைக காண்போமெனறும, இனபக கணணீரும துன்பக் கண்ணீரும் விட்டுக்கொணடே நின்ருர்கள உடனே மநுச்சக்கரவர்த்தி யானவா மந்திரியின பழிக்காகத தம்முயிரைக

கொடுக்கத் துணிந்து தேரிலிருந்து கீழே யிழிந்தார் அப்போது ஸ்ரீகண்டர், அனந்தேசர், காலசங்காரருத்திரர், துவாதசருத்திரர், ஏகாதசருத்திரர், புரதியட்டகர், கூர்மாண்டர், ஆட்கர், சதவுருத்திரர், அஷ்டமூர்த்திகள், நீலலோகிதர், கங்காள கபாலர், அசுவாரோகணர், அஷ்டபயிரவர், வீரபத்திரர், சக்கரதரர் நான்முகர் முதலான பதமூர்த்திகளும், கபாலீசன், அசன், புதன், வச்சிரதேகன், பிநாகி, கிருத்சாதிபன், உருத்திரன், பிங்கலன், சாந்தன், க்ஷயாந்தகன், பலவான், அதிபலவான், பாசாத்தன், மகாபலவான், சுவேதன், ஜயபத்திரன், தீர்க்கபாகு, ஜலாந்தகன், மேகவாகனன், சௌமியகேசன், சடாதரன், லக்ஷ்மீதரன், ரத்நந்திரன், ஸ்ரீதரன், பிரசாதன், பிரகாசன், வித்தியாதிபன், ஈசன், சர்வஞ்ஞன், பலிப்பிரியன், சம்பு, விபு, கணாத்தியக்ஷன், திரியக்ஷன், திரிலோசனன் முதலான பத்துத்தலைவர்களும், இந்திரர், சந்திரர், சூரியர் முதலான தேவர்களும், வசிட்டர், அகத்தியர், புலத்தியர், பராசரர், வியாசர் முதலான முனிவர்களும், கண்ணுவர், கருக்கர், சுதானந்தர் முதலான இருடிகளும், அசுரர், அந்தரர், ஆகாயவாசிகள், விஞ்சையர், வித்தியாதரர், கருடர், காந்தருவர், இயக்கர், கின்னரர், கிம்புருடர், சித்தர், கிருத்தர், பூதர் பைசாசர், போகபூமியர், உரகர் முதலான கணங்களும், நந்தி, பிங்கிரிடி, சண்டன், பிரசண்டன், சங்குகன்னன், வாணன், அந்தகன், கும்போதரன், விரூபாக்ஷன் முதலான பிரமத கணங்களும் சூழ்ந்து துதித்துவரவும், பேரிகை, மத்தளம், தாளம், சங்கம், சச்சரி, தடாரி முதலான வாத்தியங்கள் முழங்கிவரவும், எல்லாம் வல்ல இறைவன் வந்தான், நல்லோர்க் கருளும் நாயகன் வந்தான், முப்புரமெரித்த முன்னோன்வந்தான், தப்பிலார்க் கருள்செய்யுந் தயாநிதிவந்தான், வள்ளல் வந்தான், மஹாதேவன் வந்தான், எள்ளில் லெண்ணெய்போலிருப்பவன் வந்தான். அன்பர்க்கருளும்ஐயன் வந்தான், இனபங்கொடுக்குமிறைவன்வந்தான், முத்தொழில் நடத்தும் முதல்வன் வந்தான், பத்தர்கள் புகழும் பத்தோன் வந்தான், தேவர்கள் போற்றுந் தியாகன் வந்தான், மூவர்கள் வாழ்த்தும் முக்கண்ணன் வந்தான் என்று சின்னங்கள் பிடித்துவரவும், தும்புருநாரதர் யாழிசை பாடிவரவும், உருத்திர கணிகை

யா நடனஞ் செயதுவரவும, ஒற்றை வெண்குடை சாமரைமுத லான மஙகலவிருதுகள நெருஙகிவரவும, ஆனைமுககக்கடவுளும், ஆறுமுகக கடவுளும இருபககஙகளிலு மிசைநது வரவும, உலக மாதாவாகிய உமாதேவியாா இடது பககததிலிருககு ஜடாமகுட திரி நேததிர காள கணட சதுரபபுஜம முதலானவை விள ஙக, தாம சொரூபமாகிய இடபவாகனததினமேல சாவமஙகல சகதியே திருமேனியாகக கொணட தியாகராஜப் பெருமான் எழுநதருளி, மநுசசோழ ராஜனுககுமுன தரிசனங கொடுத தருளி, குளிாநதநிலவு தளுமபிவீசுகினற புனனகைகாட்டி அர சனுககு ஜிலலெனறு உடமபும, உளளமும, உயிரும குளிரும் படி செயவிதது, கருணையெனனும வெளளம நிறைநது,பொங் கித ததுமபி, பெருககெடுதது, ஒளிகொணடோஙகி மடைதிற நதோடுகினற மலாபோனற திருககணகளால அருளநோககஞ் செயது, அவவரசனுக குணடாயிருநதவிடாய முழுதுந தீாதது, நமமிடதது நமபிககையும பேரனபும வைதது, மநுநீதி தவ றுது அரசாட்சி செயகினற மநுச சோழனே! நீ நடததுகினற நீதியின பெருமையை உலகததவா செவவையாகத தெரிநது கொளளுமபடி நாமே இவவாறு சோதிபபிததோம, இனி ஒன றுககும அஞசவேணடாமெனறு திருவாய மலாநதருளி, இற நதுகிடககினற பசுஙகனறும, கலாவலலபனெனனு மநதிரியும், வீதிவிடங்கனெனனும இராஜகுமாரனும உயிாபெறறு எழுந திருக்கும்படி கடாக்ஷிததருளினா.

அநதககணமே நிததிரை நீஙகி யெழுகினறதுபோல், இள ஙகனறுனது உயிாபெறறு எழுநது தனதாயப பசுவினிடததில சென்றது மநதிரியும புதலவனும உயிா பெறறெழுநது, ஆண டவனை வணஙகி, யருகே மலாநதமுகததோடு வநதனைசெயது கொணடு மகிழ்நது நினறாாகள அதுகணடு அநநகரததிலுளள ஜனஙகளும மறறவாகளும தமமையறியாத பெருங களிப புடையவாகளாயச சிலா அறபுதம அறபுதம அறபுதம அறபுத மென்று ஆடினாாகள, சிலாபுண்ணியபூசை பலிததது, பலிதத தென றுபாடினார்கள, சிலாசூரியகுலநதோனறியது, தோனறிய தென றுதுதிததாாகள, சிலா துககம நீஙகியது, சுகம கிடைதத தெனறு துளளினாாகள, சிலா குறையெலலாந தீாநதது, குறை

யெல்லாந் தீர்ந்ததென்று கொண்டாடினார்கள், சிலர் கும்பிட்ட தெய்வமகுறுககேவநதெனறுகுதிததார்கள், சிலா எம்பெருமா னை திரப்பட்டாலெனனமுடியாதெனறுஎககளிததாாகள், சிலர் ஒருவரை யொருவா கட்டிததழுவிககொண்டு ஒரு காதமட்டும் ஓடிததிரும்பினாகள், சிலா கலககந தீாநது களிப்பு வநததெ னறு கைகொட்டினார்கள், சிலா தோளதட்டிககொணடும் தொ டை தட்டிககொண்டும, முகரோமத்தை முறுக்கிககொணடும், முகமலாநதுகொணடும், உடல நிமிாததிக கொணடும் உலாவி நினறாாகள, சிலா வாழ்வு வநத தெனறு மனம பூரிததாாகள். இப்படி அவரவாகளும அளவிலலாத ஆனந்தமுடையவாகளாய் இழநதுவிட்ட பொருள எதிா வரப பெறறவாகளபோல் சந் தோஷ கோஷஞசெயது நிற்க, மநுச்சககரவாததி யானவா கங் கையும இளமபிறையும விளஙகுகினற சடாமகுடததையும, திரி புணடரமுந திலகமும் திருநோககும விளங்குகினற நெற்றி யையும, அருள ததும்பி வழிகினற திருநோககஙகளையும், சங்கு குணடல மணிநது தாழ்நத செவிகளையும, நறுங குமிழ்போ ன்று விளஙகுகினற நாசியையும, வேதமாகிய தெள்ளமுதத தைக கொளளகொணடுணணும்படி அனபாகளுக்கு அருளிச் செய்கினற செமபவளம போனற திருவாய் மலரையும், வான வாக குயிாகொடுதத மணிகணடத்தையும, கொனறைமாலை யணிநது குலவரைகளபோ லுயாநத திருததோளகளையும், மா னும, மழுவும, வரதமும அபயமுங கொணட மலாககரங்களை யும, சிவநது மெல்லெனறு திருவருள் பழுததது, ஆனந்தமொழுகி ப் பததாகள மனததில திகழ்ந்த திருககும பாத மலர்களையும், செம பவள மலைபோனற திரு மேனியையும, பச்சைக கொடி படர்நததுபோனறு பாாவதியாா மகிழ்நது விளங்குகினற பாக ததையுங கண்குளிரக கண்டு, களிப படைநது, ஆனந்த நீா ஊற்று நீர்போல சுரநது சுரநது, விழுநது விழுநது மார்பினிட தது வணடலாடவும, உடல குழைநது விதிா விதிாததுச் சிலிர் சிலிதது, மயிாககூச செறிநது எனபு நெக்குவிட் டுருகியும், மனங கனிந்து கனிந்து கசிநது கசிநது நெகிழ்நது நெகிழ்நது படபட வென்று பதறிப் பதறி உருகி யுருகி ஆனநதவெ ளளத்தி லழுந்தி யழுநதிப் பரவசமாகியும, சிவ சங்கர சிவ சங்

கர சிவ சங்கர சிவ சஙகர சிற்பர தற்பர சிறகுண சின்மய சிவ சிவ வெனறு வாயரீா சுரநது பாடிப் பாடி நாககுழறித தழும பேறியும, ஹர ஹர வெனறு ஆனநதக கூத தாடியும, தணடு போல அனநத முறை கீழே விழுநது விழுநது வணஙகி உடம பிற் புழுதியாடியும, குளிரசசி பொருநதிய சநதிர விமபமபோ னற முகததினகண முததுமாலை யணிநததுபோல வியா வரு மபி இள நகை தோனறி மலாநது விளஙக்க கைகளைக கூபபிச சிரசினமேல் வைததுககொணடு, அனபே வடிவமாகி நினறு, பிரமன முதலாகிய பெரிய தேவாகளெலலாம அரியதவஞ செ யதும் கனவினுங காணபதற கருமையாகிய கடவுளே! அனபு அணுவளவு மிலலாத அடியேனுககு அருமையாகிய திருமேனி யை நனவிலே எளிதாகக காட்டி யருளிய தேவரீா பெருங கரு ணையை யெனனெனறு துதிபபேன! பொயயுலகததை மெய யெனறு நமபிப புனமையாகிய போகததை விருமபி, புவியா ணடு, மீளாநரகில விழததுணிநதிருநத அஞ்ஞானததையுடைய அடியேனையும் ஓா பொருளாகத திருவுளளததிற் கொணடு கா ட்சி கொடுததருளிய கருணைககடலே! கணணுணமணியே! கரு ம்பின சுவையே! கறபகக கனியே! கருணை நிதியே! தேவரீா திருவருட்பெருமையை யெனனெனறு சொல்லுவேன! யான் எனகிற ஆணவப்பேயும, எனதெனகினற இராட்சதப பேயும, மாயை யெனகிற வஞசகப் பேயும, பெணணாசை யெனகினற பெருமபேயும, மண்ணாசை யெனகினற மானிடபபேயும், பொ னனாசை யெனகினற பொலலாப பேயும, குரோத மெனகினற கொளளிவாயப பேயும, உலோபமெனகினற உதவாப பேயும, மோக மெனகினற மூடப பேயும, மதமெனகினற வலககாரப பேயும், மாறசரிய மெனகினற மலட்டுபபேயும, மனபபேயோடு கூடி யிரவும பகலும் ஆட்டம ஆடி யாடி யிளைககினற அடியே னைக் காததருளத திருவுளள மிரஙகித தரிசனமருளித துனபத தை நீககி யினபததை யளிதத எமபெருமானே! என னுடை யனே! என் தநதையே! என தாயே! என குருவே! என தெய் வமே! என குலதெய்வமே! என னுயிாததுணையே! எனனறிவு க்கறிவாகிய இறைவனே! தேவரீா திருவடிப புகழை வேதங்க ளுமறியாது விழிததுககொணடு தேடித்தேடி இளைககின்றதெ

ன்முல், கிருமி கீடங்களிலும் கீழ்ப்பட்ட அசேதனனாகிய அடி யேன் எப்படி யறிந்து துதிப்பேன்! தேவரீர் திருவடிக் காட்சி பலிக்கும்படி செய்வித்த இந்தப் பசுவுக்கும் கன்றுக்கும் என்னை யடிமையாகக் கொடுப்பேன் அல்லது வேறென்ன கைம்மாறு செய்வேன்! தேவரீர் திருமேனிக்காட்சி கிடைப்பதற்குக் கார ணமாகிய வீதிவிடங்கனென்னும் புத்திரன் இன்றுதான் என க்குப் புத்திரனாயினான்! தேவரீரது திருவருட்கோலத்தைக் கா ணப்பெற்ற அடியேனுக்கு இனி என்ன குறை இருக்கின்றது! அன்பாகளுக்கு இன்பமளிக்கின்ற ஆண்டவனே! தேவரீர் திரு பார்வைக்கு செய்யப்பெற்று உடல்பூரித்தேன்! உள்ளங் குளி ர்ந்தேன்! உயிர் தழைத்தேன்! பசுங்கன்றும் மந்திரியும் மைந்த னும் உயிர் பெற்று எழுந்திருக்கவும் வரம் பெற்றேன்! வாழ்வ டைந்தேன்! துக்கமெல்லாம் நீங்கினேன்! சுகப்பட்டேன்! மனதுக்கு மடங்காத மகிழ்ச்சிகொண்டு நின்றேன்! இனி அடி யேனுக்குத் தேவரீர் திருவடியினிடத்துத் தவருத தியானமும், சலியாத அன்பும், தந்தருளி யென்னை அடிமைகொள்ளவேண் டும் குற்றஞ் செய்தாலுங் குணமாகக் கொள்கின்ற குணக்குன் றே! பன்றிக்குட்டிக்கு முலைகொடுத்த பரம்பொருளே! புலிமு லையைப் புல்வாய்க்குக் கொடுத்த புண்ணிய மூர்த்தியே! கல்ல டிக்கும் வில்லடிக்குங் கருணை புரிந்த கருத்தனே! திருவாரூர்ப் பூங்கோயிலெழுந்தருளிய தியாகராஜப்பிரபுவே! போற்றி! போ ற்றி! யென்று தோத்திரஞ் செய்து தொழுது நின்றார். அரசன் செய்த தோத்திரங்களைத் திருச்செவி யேற்றுக்கொண்டு தியாக ராஜப் பெருமான், நம்மிடத்தில் அன்புள்ள அரசனே! நீ இன் னும் நோயற்ற வாழ்வுங் குறைவற்ற செல்வமும் பெற்று, நமது அருளே துணையாகக் கொண்டு, இவ்வுலகத்தை யெல்லாம் ஒரு குடையின்கீழ் ஆண்டு மெய் யறிவு விளங்கி, மாருத மகிழ்ச்சி யோடிருக்கக் கடவாய்! பின்பு எக்காலத்தும் மீளாத பேரானந்த போகத்தை நாம் தருவோம் என்று அருள் புரிந்து கணங்களு டன் அந்தர்த்தானமாக எழுந்தருளினார். அதுகண்டு மனுச்சக்க ரவர்த்தியானவர் பின்பும் கீழ் விழுந்து, நமஸ்கரித்துத் தொ ழுது, தோத்திரஞ்செய்துகொண்டு, அப்பசுவையுங் கன்றையும் உபசாரத்துடன் நல்ல புல்லுள்ள விடங்களில் மேய்த்து மிகு

நத சுகததிலிருககுமபடி செயவிததுக கலாவலலபனைக கடடி
யணைததுககொணடு என புததிரனபழிககு ஈடாகச செய்தறக
ரிய செயகையைச செயதுகொணட அன்புள்ள அமைச்சனே!
உனபோ லெனக கினியவாக ளுணடோ வென றுபசரிதது
பினபு வீதிவிடஙக னெனனும மைநதனை எடுதது மடிமேலவை
தது, முததஙகொடுதது, உசசிமோநது, யானசெயத புணணிய
ததாற கிடைதத புததிரனே! உனனு லலலவோ உயாவை
யடைநதேனென றுபசரிதது பினபு மைநதனும மநதிரியுந
தாமுமாகக கமலாலயமெனனும கோயிலுககுச் சென்று ஆசார
ததோடும, அனபோடும விதிபபடி சிவபெருமானைத தரிசனஞ
செய்து, அபிஷேகாதி சிறபபுகளும அனேகம திருபபணிகளுஞ
செயவிததுத தொழுது, வணஙகித துதிதது வலங கொணடு,
விடைகொணடு புறபபடடு, அநநகரததிலுள்ள ஜனங்க ளெல்
லாம மனஙகளிதது வாழததிபபுகழுமபடி மஙகலவாததியஙகள
முழஙக, வீதியை வலமாகவநது, அஷடமஙகலஙக ளேநதிய சும
ங்கலிகளும, அநதணா அமைசசா முதலானவாகளும வாழததி
மஙகலச செயகைகளோடும எதிாகொளள அரணமனையிற
சென்று வேதியா, துறவினா, விருநதினா, உறவினா முதலா
ஞோகளுககு அவரவாககுததகக வரிசைகளைச செயது மகிழ்வி
தது, கறபுநிலை தவறுத மனைவியாா மனஙகுளிாநது களிககும
படி மைநதனைக காணபிதது, மநதிரி முதலானவாகள் சூழச
சிவாநுககிரகததால சிஙகாசனாதிபதியாய் உலகததை யெலலாம
ஒருகுடை நிழலில வைதது அறநெறிபபடியே அரசாடசி செய்
திருநதாா

வாழதது.

பேரிசைவெணபா.

வாழிமநுச்சோழா வாழி யவாமைநதன
வாழியவா மந்திரியாம வலலவனும-வாழியவா
செஙகோன் முறையவாதஞ் சீாகேட்பவாவாழி
யெஙகோன பதமவாழியே.

திருச்சிற்றமபலம்.

மனுமுறைகண்டவாசகம்

முற்றிற்று
